

YENİ
EVREDE

MÜCADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HERŞEY EMEĞİN OLACAK!

SUSTURAMAYACAKSINIZ!

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HERŞEY EMEĞİN OLACAK!

• Proletaryanın
Kavga
Partisi

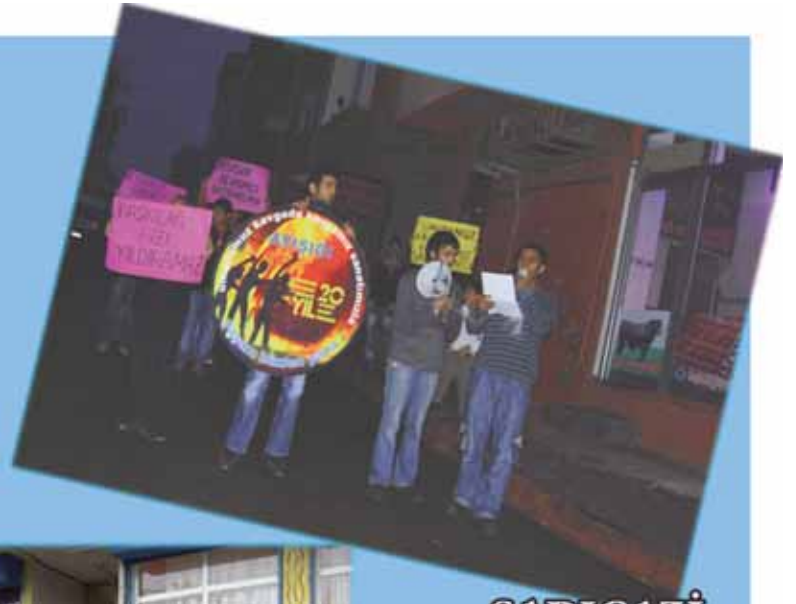
• AKP Neden
Kökleşemez

• Ekim
Devrimi
Güncelliğini
Koruyor

• ODTÜ'de
Sönmeyen
Devrim
Ateşi

• Ayışığı Sanat
Merkezi
20. Yılında

• Mücadele Birliği
Platformu'na
Baskınlar,
Gözaltılar

SARIGAZI

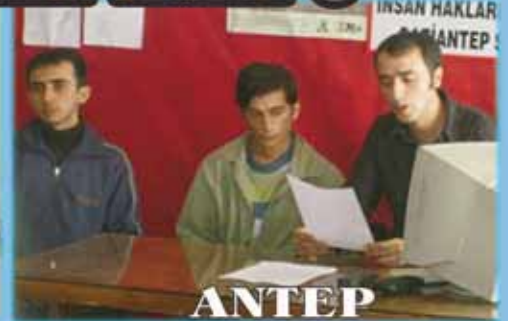
BASKILAR BİZİ YILDIRAMAZ!

İZMİR

İSTANBUL

ANTEP

TAKSİM

PROLETARYANIN KAVGA PARTİSİ

Proletarya partisi, proletaryanın sınıf örgütlenmesinin en yüksek biçimidir; ya da proletaryanın sınıf örgütlenmesinin en yüksek biçimi, bir savaşım partisidir. Proletaryanın sınıf örgütlenmesi, sınıf partisi biçimine kavuştuktan sonra, proletaryayla burjuvazi arasındaki sınıf savaşımı çok daha derinlikli ve şiddetli olarak gelişim göstermiştir.

Proletaryanın sınıf partisi, işçi sınıfının devrimci öncü koludur. Bu tanım, yirminci yüzyılın sınıf mücadelesinin tüm tarihi tarafından doğrulanmış ve pratiğin sınavından geçerek pekiştirilmiştir. Bilindiği gibi, genel olarak savaşlarda olduğu gibi, sınıf savaşımında da, iç savaşlarda da ilk şiddetli çarpışmalar, öncü birliklerde, öncü kollarda meydana gelir. Proletaryanın öncü müfrezesi olan proletaryanın sınıf partisinin, sınıf savaşımındaki durumu ve rolü de budur. Proletaryanın sınıf savaşımının, bir sınıf savaşımı olarak geliştiği her yerde, sınıf partisi, Marksist parti, savaşımın tam içinde ve önünde olmuştur. Bu yüzden ağır bedellere malolan çatışmalar, sınırsız bir özveri yeteneği, kahramanca girişimler, isyanlar, ayaklanmalar ve devrim bu partinin olduğu yerde görülmüştür. Proletarya partisinin tarihi anlaşılmasın, yirminci yüzyılın sınıf mücadelelerinin tarihi anlaşılmasın; bu savaşımın ne denli şiddetli ve boyutlu olduğu da anlaşılmasın.

On dokuzuncu yüzyılın ortalarından itibaren, yani Marx ve Engels'in kurdukları Komünistler Birliği'nin ortaya çıkışından sonra ve yüzyılın tüm ikinci yarısı boyunca, özellikle de yirminci yüzyıl ve yirmi birinci yüzyılda daha bir şiddetlenen burjuva saldırısı, proletaryanın tüm burjuva partilerinden ayrı ve onlara karşı örgütlediği tarihten sonra iyice artmıştır. Burjuva saldırıların kapsamı ve şiddeti, her yeni yüzyılda, öncekine göre daha ileri gitmiştir. İşçi sınıfı hareketinin henüz burjuva egemenliği tehdit edecek denli gelişmediği, güçlü olmadığı dönemler, burjuva baskı ve saldırılar bu denli şiddetli ve bu hareketi ezme düzeyinde değildi. Hatta İngiltere'de düşünce özgürlüğünü belli ölçüde kabul eden bir demokrasi anlayışının egemen olduğu bir dönem bile olmuştur. Fakat emekçi kitlelerin mücadelesi, burjuva egemenliğini tehdit edecek kadar militan bir gelişme gösterdi ve politik olarak örgütlendi; karşı-saldırıları da en vahşi ve ezme düzeyinde uygulandı, artık hareket yalnızca bastırılmıyordu, yokedilmeye çalışılıyordu. Devrimci proletarya hareketine, komünist harekete karşı sürdürülen baskılar, yasaklar, zindana atma, katliam ve vahşetin her türüne başvurulması, bu hareketin hangi şartlar altında yol aldığı gösteriyor.

Tarihsel gelişmenin toplumun devrimci dönüşümünü gündeme getirmesiyle burjuvazi artık toplum üzerindeki etkisini yitirir. Proletaryanın iktidara gelmesini sağlayacak koşullar olgunlaşmış demektir artık. Bu durumun doğmasıyla birlikte, burjuvazi tarihte yıkılmaya yüz tutmuş her sınıf gibi, kendi egemenliğini, bu egemenliği yıkılmaya yönelen devrimci sınıfı baskı altında tutmaya ve onun devrimci hareketini tarihte pek az görülen bir kıyıcılıkla etkisizleştirmeye, ortadan kaldırmaya çalışır. Böylesi bir ülkede komünistler, en şiddetli burjuva terörü altında mücadele yeteneği göstermeden, en ağır sonuçları göze almadan, emekçi sınıfı zafere götüremezler. İster zafere ulaşsın, ister ulaşmasın birçok ülkedeki komünist hareket en çetin

şartlardan geçmek durumunda kaldı. Devrimci hareketin mücadelesinin gelişimi, burjuvaziye karşı verdiği sınıf savaşımının en öznlü ifadesidir.

Türkiye sosyalist hareketi, burjuva cumhuriyetin tüm tarihi boyunca en vahşi saldırılara uğradı. Sosyalist hareket, burjuva egemenliği tehdit etmekten çok uzak olduğu halde, üzerindeki baskı hiç eksik olmadı. Egemenlerin buradaki politikası, sosyalist hareket, egemenliğini tehdit edecek düzeye gelmeden, onu ezmek oldu. Daha gerici burjuva diktatörlüğün ilk yıllarından komünistlere karşı uygulanan katliamlar, sürgün, yasak, sansür, ağır hapis cezaları, sınıf mücadelesi yükseldikçe, devrimci hareket, gerçek bir devrimci hareket olarak geliştikçe, yani hareket burjuva egemenlik sistemini yıkacak bir düzeye doğru ilerledikçe, daha şiddetlendi ve ağırlaştırıldı.

Sınıf mücadelesi, 60'lı yıllarda yeni bir aşamaya girdi. İşbirlikçi teknelci sermayenin ekonomik yapıya egemen olması, kapitalizmin tüm çelişkilerini ve karşıtlıklarını iyice keskinleştirdi. Sınıf uzlaşmazlıklarının derinleşmesine bağlı olarak, sınıf mücadelesi devrimci bir nitelik kazandı. Hareket de, bu nesnel gelişmeye bağlı olarak militan bir düzeye ulaştı. Devrimci mücadele bu 40 yıl boyunca militan çizgide sürdü. Devrimci hareketin ve devrimci mücadelenin tüm bu tarihi boyunca, proletaryayla burjuvazi arasındaki çatışmalar en yoğun, en yaygın ve en şiddetli bir biçim aldı. Sınıf savaşımının her cephesinde devrimci komünist hareket vardır; devrimci hareketin olduğu her yerde sınıf savaşımı en şiddetli biçimi aldı.

Burjuva saldırılarının, faşist devlet terörünün temel hedefi, faşist terör yoluyla işçi sınıfını ve emekçi halk kitlelerini, sermayenin diktasına boyun eğdirmektir. Egemen güçler, örgütlü devrimci hareketi yoketmeden, bu hedeflerine ulaşamayacaklarını dünya tarihinden çok iyi biliyorlar. Bu nedenle saldırılarının, katliamlarının, her türlü vahşetlerinin ilk hedefi devrimci hareket oldu. Faşist devlet, devrimci güçlere karşı saldırılarını tüm sivil faşist güçler ve gerici güçlerle birlikte yürüttü. Emekçi halk kitlelerinin en iyi evlatları, en yiğit militanları, bu saldırılar sırasında katledildi. Askeri faşist darbeler sırasında, faşist terörün ilk ve ağırlıklı hedefi komünistler ve diğer devrimci güçler oldu. Askeri faşist diktatörlük döneminde devrimciler idamlarla, işkencelerle, katliamlarla ve her tür yoketme ve baskı araçlarıyla ortadan kaldırılmak istendi. Faşist darbeler, teknelci sermayenin gücünü değil, güçsüzlüğünü, kapitalist düzenin çözülüp dağılmakta ve çökmekte olduğunu gösterir. Yıkılmaya yüz tutmuş bir toplumsal sistem, idamlarla, katliamlarla, baskılarla ayakta kalamaz. Egemenler, ne yaparlarsa yapsınlar, bu sistem kendi karşısına dönüşecektir.

Yıllarca süren faşist teröre rağmen, Türkiye ve Kürdistan devrimci hareketi hep mücadele alanında, savaşın orta yerinde kalmıştır. Denizlerle başlayan militan devrimci mücadele günümüze değin bu savaşlardan geçerek yol almıştır. Böylesine dünyanın en baskıcı, faşist egemenlik sisteminin olduğu bir ülkede, mücadele alanında olmadan, ateş hattından geçmeden bir devrimci hareket, gerçek anlamda devrimci olamaz. Sürekli çatışma varken, iç savaşın uzağında kalamaz. Faşizme ve sermayeye karşı verilen savaşım, her geçen gün yeni insan kabilelerini kendisine çekiyor. Saflaşmanın derinleşmesi, mücadelenin artan ölçüde şiddetlenmesini getiriyor.

Denizlerden Leninist Parti'ye varan süreçte, devrimci komünistler, proletaryanın öncü devrimci kolu olarak her zaman devrimci çizgide yürüdü ve mücadelenin bütün biçimlerinin birikimine sahip olarak her yönden yetkin bir gelişme gösterdi. Leninist Parti'de somutlaşan proletaryanın devrimci savaşım yeteneği, yeni bir geleceğin güvencesidir.

C.DAĞLI

AKP NEDEN KÖKLEŞEMEZ

Yakın zamana dek, emekçi kitleler arasında yaygın dayanışma biçimleri olan akrabalık, hemşehrilik, komşuluk ilişkileri içindeki ihtiyaç-geçimlik akışının yerini, şimdi banka kredileri aldı. Geleneksel toplumsal dokuyu pekiştiren bu maddi bağ çözüldükçe, onun canlı ilişkilerinin yerini bankakredi ilişkileri almakta ve bu değişim -kırsal altyapıya sahip olduğu için- çoğunlukla küçük burjuva değerlerle örülü kültürel yapıyı baştan sona değiştirmektedir. Emekçiler arasındaki geleneksel toplumsal dokunun canlı ilişkileri, küçük mülk sahipliğinin damgasını taşısa bile, insani kavramlar üzerinden yürüyordu. Bunun yerine geçen banka, tüm bu ilişkilerini fetişleştiriyor, parasallaştırıyor, insani temelden soyutluyor. Bu hızlı değer yitimi, pek çok insan için, hele ki geleneksel dayanışma biçimleri içinde kendisine az çok bir güvence bulabilen en yoksul kesimler için, bir panik ve kaçış durumu yaratmakta. AKP'nin öne çıkardığı dini söylemler, "hayırseverlik", işte bu kültürel doku boşluğunu dolduruyor.

Geçen yazımızda AKP'yi tekelci siyasi arenada alternatifsiz hale getiren tarihsel süreci, kimi yanlarıyla ele almıştık. Kısaca tekrarlamak gerekirse, tekelci düzenin fason üretime dayanan yeni tedarik zinciri, emeği kontrol eden siyasi-kodlamaların da değişimini getirdi ve AKP'nin dinci-gerici söylemi, bu ihtiyacı gidermiş oldu. Şimdi AKP'yi tekelci siyasetin zirvesine taşıyan diğer dinamiklere gözatalım.

Lenin: "*Kapitalizm, bir yandan kitleleri boyun eğmeye, ezilmişliğe, yılgınlığa, dağılmışlığa (köyde!) cehalete mahkum etmekle kalmayıp, öte yandan da burjuvazinin eline güçlü bir yalan ve hile aygıtını, sayesinde işçi ve köylüleri aldatıp aptallaştırabileceği bu aygıtı vermemiş olsaydı, kapitalizm olmazdı.*" (Seçme Eserler 6 Sf: 493) demektedir. Böylece emekçi kitlelerin her zaman kendi çıkarlarını tanıyabilecek basirete, bu çıkarlara uygun kararlar verebilecek politik ufka ve karakter sağlamlığına sahip olduklarını sanan kimi küçük-burjuva demokratlara gerekli uyarıyı yapmıştır.

Öte yandan, aynı Lenin, kitlelerin "kandırılabilme" potansiyelini ve burjuvazinin hile aygıtını kusursuz işletme yeteneğini "sonsuz" ve "mutlak" bir gerçek olarak görmediği için Ekim Devrimi gibi tarihsel bir devrimin önderi olabilmektedir. Bunu da, emekçileri uyutan söylemlere karşı siyasi ajitasyonla, bu uyuşukluğu hazırlayan koşulların değişimini hızlandırarak başarmıştır.

Öyleyse, emekçi kitlelerin kandırılabilmesi, bir siyasi partinin varlığını açıklamaya yetmez. Böyle bir açıklama, meseleyi bir başka biçimiyle ifade etmekten öte bir anlam taşımaz. Burada asıl mesele, kitlelerin kandırılabilme koşullarının neler olduğu ve nasıl çözüme uğratılacağıdır.

"Bu Millet Adam Olmaz" cılar

Son anket araştırmaları, rekor derecede boykot tavrının yanısıra, sandığa gidecek olanların neredeyse yarısının, yine AKP'ye oy vereceğini gösteriyor. Son altı yıl, acaba hangi emekçi için iyi geçmiştir? İşsizlik mi düştü? Baskılar mı azaldı? Tarımdaki çöküş mü durdu? AKP gibi bir partiyi tarihe gömecek sertlikteki ekonomik gerçeklere rağmen, emekçilerin önemli bir kesimi neden bu partiyi desteklemeye devam etmekte? Bu çetrefilli soruya küçük burjuva aydınının cevabı klasik "Çünkü bu millet adam olmaz". Oysa ki, ancak bir budala, emekçilerin gerçek çıkarlarının ayırdına kolayca varabileceğini, bunun için, bu gerçekleri dile getirmenin dahi yeteceğini düşünür. Hayatın akışı ise dümdüz değildir böyle; engellerle doludur, kıvrımlarla, şelale ve durgun su havzalarıyla...

Bu engellerin azlığı ya da çokluğu, devrimci sınıf partisinin varlığından bağımsızdır. Devrimci bir partinin tüm toplumu etkileyecek denli yoğun gücü, ancak bu engellerin aşılma hızını yükseltir, yoksa bu engellerin varlığını ortadan kaldırmaz. Emekçilerin gerçek sınıf çıkarlarını tanımasının önünde pek çok engel, bizzat onların sosyal konumlarınınca yaratılırlar.

Sosyal-Kültürel Çözüm

AKP'yi "biricik" tekelci alternatif haline getiren emekçilerin bu "sosyal konum"u geleneksel toplumsal ilişkilerin olağanüstü hızda çözülmesi süreci içinde belirlemektedir. Son altı yılda alıp başını giden emperyalist sermayenin Türkiye'yi tam ilhaki, bu süreci hızlandıran başlıca etmendir. İşte AKP siyaseti, çözülüp dağılmakta olan, fakat henüz yerine hangi ilişkileri koyacağını bilemeyen bir "araftaki toplum"un düzen-içi arayışlarına, eskiyi yeniden canlandırabilme umutlarına denk düşmektedir.

Tam ilhak sürecini yaşamakta olan pek çok bağımlı ülkede emekçilerin, toplumsal dokunun parçalanıp çözülmesine karşı ilk tepkileri, eskiyi yeniden canlandırmak biçiminde olmuştur. Daha doğrusu, proleter devrimin bu “araftaki toplumları” henüz yeni ilişki biçimlerine taşıyamadığı fırtınalı dönemlerde, geniş emekçi kitleler, kendilerine sunulan geleneksel aidiyet biçimleri ile bir süre oyalanabilmektedir.

Toprağından kopup kentin varoşlarına savrulan, taşra kentlerinin işsizlik cehenneminde bunalan; bir zamanlar salt ulusal aidiyet dolayısıyla kimi hak ve güvencelerle çevrilirken, birden bire bu güven dolu çevreyi kaybeden milyonlar için, geleneksel gerici-dinci söylem, yeni bir aidiyet biçimi ve yeni bir güvence fantazisi oluşturmuştur.

Toplumsal aidiyet ve güven eksikliği, emperyalist tam ilhak ve işbirlikçi tekelciliğin olağanüstü merkezileşmesi sayesinde, pekişmektedir. Bu sayede, toplumun daha önce ulaşılamayan tüm alanları “metalaştırılmıştır”. Somut, kavranabilir, yerel-dar sınırlar (pazarlar) içinde öngörülebilir bir dinamik taşıyan tüm sınıf ilişkileri, birden bire, ulus ötesi tekellerin etki alanına girmiş ve milyonların yaşamını “görünmez bir el” yönlendirmeye başlamıştır. Geleneksel olduğu ölçüde somut ilişki biçimlerinin yerini, soyut ve yerel-dar sınırlardan evrensel ölçeğe sıçradıkça kavranması güç ilişki biçimleri almıştır.

Bütün bu sosyal değişime koşut, burjuva siyasal ilişkileri de, gerçek çıkar ilişkilerinden iyiden iyiye kopuk, soyut bir nitelik kazanmaya başlamıştır. Tekelci partilerin siyasal arenasında “işsizlik, pahalılık, kalkınma, refah” gibi somut bir ilişkiyi barındıran söylemler yerine, soyut kavramlar, soyut ilişki ve aidiyetler üzerine söylemler ağırlık kazanmıştır. Böylece tekelci partiler, kitlelerin çözülüp dağılan köklü ve geleneksel ilişkilerinin yerine henüz yenisini bir devrimle yaratamadıkları boşluktan yararlanmayı bildiler.

Şu Plastik Kartların Marifetleri

Buraya kadar anlattıklarımızdan, tekelci siyasal iktidar ile emekçi kitleler arasında, gerçek çıkar ilişkilerine (somut, e-

konomik ilişkilere) dayalı dinamikler tümüyle etkisini yitirmiştir gibi bir sonuç çıkarılamaz. Tersine, bu türden bir çıkar ilişkisi özellikle küçük mülk sahipleriyle tekelci iktidar arasında halen daha canlıdır. Fakat, eskisinden farklı olarak, çok daha yüzeysel, her an uçlara savrulabilir ve alabileğine kırılabilir ilişkilerdir bunlar. Eylül başında, Sakaryalı fındık üreticilerinin AKP binalarını hedef alan öfkesi, gerçek çıkar ilişkilerinin canlılığına ve bir o kadar kırılabilirliğine örnektir.

Bir diğer örnek, banka kredileri kullanan geniş kitlelerdir.

Ağustos başında New York Times gazetesi, “Borç Tuzakı” başlıklı bir makalede, Türkiye’de bir kültür değişiminin yaşandığını, 13 yıl önce 10 binden az olan kredi kartı sayısının 38 milyonu aştığını belirtiyordu. Aynı gelişime vurgu yapan pek çok yerli ve yabancı uzman, bunun köklü bir kültürel değişime işaret ettiğinde hem fikirler. Doğrudur. O küçük plastik kartların geleneksel toplumsal dokuyu çözmekteki mahareti tahmin edilemez.

Yakın zamana dek, emekçi kitleler arasında yaygın dayanışma biçimleri olan akrabalık, hemşehrilik, komşuluk ilişkileri içindeki ihtiyaç-geçimlik akışının yerini, şimdi banka kredileri aldı. Geleneksel toplumsal dokuyu pekiştiren bu maddi bağ çözüldükçe, onun canlı ilişkilerinin yerini banka-kredi ilişkileri almakta ve bu değişim -kırsal altyapıya sahip olduğu için- çoğunlukla küçük burjuva değerlerle örülme kültürel yapıyı baştan sona değiştirmektedir.

Emekçiler arasındaki geleneksel toplumsal dokunun canlı ilişkileri, küçük mülk sahipliğinin damgasını taşısa bile, insani kavramlar üzerinden yürüyordu. Bunun yerine geçen banka, tüm bu ilişkilerini fetişleştiriyor, parasallaştırıyor, insani temelden soyutluyor. Bu hızlı değer yitimi, pek çok insan için, hele ki geleneksel dayanışma biçimleri içinde kendisine az çok bir güvence bulabilen en yoksul kesimler için, bir panik ve kaçış durumu yaratmakta. AKP’nin öne çıkardığı dini söylemler, “hayırseverlik”, işte bu kültürel doku boşluğunu dolduruyor.

Banka kredilerinin sonuçları, salt kültürel değil, daha çok da siyasal... Krediy-

bağlı bir hayat sürenler için faiz oranı, tüm hayatı vezir ya da rezil edecek bir değişken konuma yükseliyor. Bu gibi insanlar için “siyasi ve ekonomik istikrar” ne pahasına olursa olsun korunmalı, faiz oranlarını değiştirecek hiç bir gerilim olmamalıdır. Kısaca, bu kişiler siyasi açıdan hızla muhafazakarlaşırlar.

Bütün bunlar, AKP’nin tekelci siyasal arenada rakipsiz kalışının, öne çıkan kültürel-siyasal dayanakları. Fakat aynı zamanda bir tekelci partinin toplumsal dayanaklarının ne denli köksüz, kırılabilir ve kumdan kaleler gibi geçici olabileceğine de işaret ediyorlar.

Tüm hile ve inkar çabalarına rağmen, 12 milyonu aştığı bilinen boykot oyları dışında sandığa gidecek olanların neredeyse yarısının oyunu toplayacağı düşünülen AKP’nin bu desteği, toplumun “arafta” oluşuna bağlıdır: çözülen toplumsal dokuyla yaşanan bu büyük yıkımdan yeni ilişkilere bir devrim yoluyla henüz geçememiş bir toplumun bütün semptomları, dinci gerici bir partinin oylarına yansımakta. Ve bu destek, bir başka değişkene, oldukça kırılabilir ekonomik dengelere, en çok da faiz oranlarına bağlıdır. Bir partinin toplumsal dayanakları, bu denli kaygan, kırılabilir ve köksüz olabilir mi?

Oluyor. AKP’ye oy verenler için bu parti, gelip dayanan son duvardır. Geleceğe dair kötümserliğin %65, mutsuzluğun %70 olduğu bir yerde, tekelci bir partinin tüm diğer tekelcileri ezerek tek başına oylar toplaması bu nedenledir. AKP’ye oy veren emekçi kitleler, kopup gelen büyük yıkımı erteleyebilecek tek güç olarak bu partiyi görüyorlar.

Proletarya için, bu koşullardan çıkan sonuç açıktır. Madem ki bu toplum geleneksel dokusunu kaybederek yıkılırken, bir “araf”tan geçmektedir, o zaman devrimci proletaryanın görevi, devrimle, devrimin canlı, açık, somut propagandasıyla “yeniden doğuş” için toplumu zorlamaktır. Hele ki, küresel ekonomik buhranın, faiz oranlarını mısır taneleri gibi zıplattığı bir tarihi dönemde, bugün için çok sağlam görünen AKP kalelerinin hızla düşeceği hesaba katılırsa, bu devrim seçeneğini canlandırmanın önemi daha iyi anlaşılır.□

BÜYÜK EKİM DEVRİMİ GÜNCELLİĞİNİ KORUYOR

Ekim Devriminin 91. yılında dünya yine büyük devrimlerin öngününde bulunuyor. Emperyalist-kapitalist sistemin yaşadığı büyük kriz, sıçramalı çöküşün tüm koşullarının oluştuğunu, sistemi havaya uçuracak tüm patlayıcıların biriktiğini gösteriyor. Dünya üzerinde yeniden “kıızıl bir hayalet”in dolaştığı günlere gelmiş bulunuyoruz. Burjuvazi korkuy-

la sarsılırken, proletarya daha büyük bir kendine güven duygusuyla doluyor. Hem yeni Ekimler, hem de sosyalizm günceldir.

Tabii hiçbir şey öncekinin basit bir tekrarı şeklinde olmayacaktır. Dünyanın değişen koşullarında devrimler kendi mecrasında seyredecektir; ama Ekim Devrimi’ne kısa da olsa bir gözetiş, günümüz koşullarını daha iyi anlamamıza yardımcı olacaktır.

1914 Ağustos’unda Rus İmparatorluğu İngiltere ve Fransa’nın yanında Almanya’ya karşı savaşa girdiğinde Lenin, bundan ürküntüye kapılmamış, bilakis “*savaş devrime sunulmuş en güzel hediyedir*” diyerek, bundan devrimci sonuçlar çıkarmıştır. Ve nihayet aradan birkaç yıl geçmeden milyonlarca insanın katılımıyla yapılan grevler, tüm Rusya’yı sarmıştır. İşçi sınıfı ve emekçilerin savaşın getirdiği ağır yaşam koşulları karşısında eli kolu bağlı oturacağını düşünmek, ancak refor-

mist bir ahmaklıkla açıklanabilirdi. Nitekim o yıllarda Menşevikler, Rusya’nın henüz bir devrime hazır olmadığını düşünerek, bir takım reformlar yoluyla sistemi demokratikleştirmeyi ve deyim yerindeyse kitleleri sosyalizm için hazırlamayı düşünüyorlardı. Bolşevikleri iradeci olmakla eleştiriyor, “Rusya’da devrimci bir halk yok”ken devrim yapmaya çalışmakla suçluyorlardı. Halkın devrimci enerjisine hiçbir zaman inanmayan bu devrim kaçkınları karşısında Bolşevikler, bıkmadan usanmadan mücadeleyi sürdürüyor, onların kitleler üzerindeki geri çekici tutumlarını kırmaya uğraşıyorlardı.

20 Şubat 1917’de Putilov Silah Fabrikası’nda binlerce işçinin işten çıkarılmasıyla aslında bozkır tutuşmuştu; ama Şubat Devrimi’nin fitili esas olarak 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü (Eski takvimle 23 Şubat)’nde ateşlenmişti. Çarlık askerlerinin “ekmek ve barış” sloganıyla yürüyen kitlelere saldırması, büyük dev-

rimci gelişmelerin başlangıcı olmuştu. Bu sırada Züriç’te bulunan Lenin’in, bir eğitim konferansında, “*Belki biz ihtiyar kuşaklar gelecekteki devrimin son çarpışmalarına tanık olamayacağız*” demesi, onun dahi gelişmelerin hızını önceden tahmin edemeyeceğini göstermişti.

O yıllarda “bir halklar hapisanesi” olan Rusya’da sosyalizm,

henüz güncel değildi; ama savaşın yarattığı sıkıntılar işçileri ve asker kaputu içindeki köylüleri barışın en ateşli savunucusu durumuna getirmişti. Ve hepsi de biliyordu ki, Çarlık savaşın bitirilmesini değil, devam ettirilmesini istiyordu. Ve Bolşeviklerin savaşın bitirilmesine dair siperlerde yaptıkları propagandalar etkili oluyordu.

Ve Şubat Devrimi patlak verdiğinde, bir çok insanın aklında kalan daha örgütlü olan menşeviklerin hımbıl tutumları değil, Bolşeviklerin canlı ajitasyon ve propagandalarıydı.

Lenin, bu yıllarda “Uzaktan Mektuplar”ında artık devrimin ikinci aşamasına geçmesi gerektiğini söylüyordu. Çünkü Çarlık yıkılmış ama onun yerine kurulan Menşeviklerin ve Sosyal-Devrimcilerin yer aldığı Geçici Hükümet, devrimi derinleştirme konusunda ayak sürüyordu. Bolşevikler, savaşın derhal sona erdirilmesi ve büyük sanayinin ve toprakların kamu-

laştırılması için propagandalarını yoğunlaştırıyorlardı. Kurulan Geçici Hükümet'e katılmayı reddederek, sokakta oluşmuş olan ikili iktidardan yana olduklarını ilan etmişlerdi. Lenin, 28 Mart günü bir trenle Petrograd'a hareket etti ve 4 Nisan günü Rusya'ya geldi. Bir gün sonra da Bolşeviklerin toplantısında "Nisan Tezleri"ni okudu. Merkez Komitesi'nden yoldaşlarının da aralarında bulunduğu bir çok Bolşevik, "Bütün İktidar Sovyetler'e" sloganıyla biten bu tezleri anlamakta güçlük çekti. Tezler'i doğrudan ayaklanma çağrısı olarak yorumlayan kimi Bolşevik önderler, bunu "henüz çok erken" buluyordu.

Oysa Lenin'in söyledikleri farklıydı. O, teoriyi bir dogmalar yığını olarak değil, yaşayan, hayatın içinden süzülüp gelen bir eylem kılavuzu olarak kavıyordu. Bu tezler, devrimin geldiği aşamada durmaması ve daha derinleştirilmesi çağrısıydı. Lenin, devrimin burjuva aşamasının artık tamamlandığını, artık gündemde olan devrimin sosyalist devrim olduğunu, proletarya ve yoksul köylülüğün iktidarı ele geçirmek için hazırlanması gerektiğini söylüyordu. Devrimin barışçıl gelişme olasılığı vardı elbette. Eğer sokaklarda hakim olan işçiler ve yoksul köylüler iktidarı ellerine alırlarsa, bu mümkündü. Bu, ikili iktidarın sona ermesi ve iktidarın Sovyetler'e geçmesi demekti. Burjuvazinin iktidardan uzaklaştırılması demekti. Ve devrim, Sovyetler'e dayanarak daha ileri gidebilir, sosyalist devrime büyüyebilirdi. Dışarıda onbinlerce insan yürüyor, savaşın bitirilmesini istiyor ve Bolşevik sloganlar atıyordu: "**Hükümet İstifa, Bütün İktidar Sovyetler'e**".

Ama Sovyetler'de çoğunluğu ellerinde tutan Menşevikler ve Sosyal-Devrimciler, bu adımı atmak yerine, iktidarı altın tepside burjuvaziye sundular. Devrimin barışçıl gelişme yolu tıkanmıştı artık. İktidar burjuvazinin ellerindeydi. Lenin bu dönemde "Bütün İktidar Sovyetlere" şiarını geri çekti. Çünkü Sovyetler'de çoğunluğu ellerinde tutan küçük-burjuva sosyalistleri devrime sırt çevirmişlerdi ve bu sloganı atmak, işçileri ve yoksul köylüleri, Sovyetler'in niteliği konusunda aldatmak demekti.

Yaşam Bolşeviklerden yanaydı. Savaştan ve onun yarattığı korkunç yıkım-

dan bıkmış olan emekçi yığınlar, emperyalist savaşa karşı olan Bolşeviklerden yanaydı. Topraksız yoksul köylüler, onlara toprak vadeden Bolşevik programı destekliyorlardı. Kısa sürede en büyük sovyetlerden biri olan Petrograd Sovyeti'nde üstünlük, tamamen Bolşeviklere geçti. Bunu Moskova Sovyeti izledi. Şimdi artık Sovyetler, gerçek proleter kimliklerine kavuşmuştu ve "Bütün İktidar Sovyetlere" şiarı, şimdi tekrar gündeme getirilebilirdi. Bu slogan, devrimin güncel adımını, sosyalist adımını ifade ediyordu.

Haziran ayı, Sovyet tarzı örgütlenmenin tüm Rusya'da geliştiği, Bolşeviklerin sovyetlerde kök saldığı ve sokaklarda etkili olduğu bir ay olmuştu. Temmuz ayında bir ayaklanma hazırlığına girişmişlerdi. O zaman Merkez Komitesi'nde bulunan Kamanev ve Zinovyev'in ayaklanmanın tarihini basında açıkça yazmalarıyla, başta Petrograd olmak üzere bir çok şehirde sıkıyönetim ilan edilmiş, Bolşeviklerin matbaaları vb. basılmış, yayın organları kapatılmış ve bir tutuklama furyası başlatılmıştı. Elbette bu "sürek avı"nda en çok aranan insan Lenin olmuştu. Lenin, gizli yollardan, kılık değiştirerek Finlandiya'ya geçmek zorunda kalmıştı. Geçici Hükümet'in bu saldırılarına rağmen, kitlelerin devrimci yönelimi tavsamamış, tam tersine radikalleşme eğilimine girmişti. Gelecekteki kurumların çoğu iflas etmiş, Kerenski hükümeti deyim yerindeyse işlemez duruma gelmişti.

1917 Sonbaharında küçük ama kararlı insanlardan oluşan bir parti, devrime önderlik edebileceğini tüm dünyaya gösterdi. Şubat Devrimi'nden Ekim Devrimi'ne kadar geçen sekiz aylık süreçte Bolşevik Parti, deyim yerindeyse sıçramalı bir gelişme gösterdi, başta işçi sınıfı olmak üzere, yığınların arasında kök saldı ve onların güvenini kazandı. Başlarında Lenin gibi bir politik dehanın önderliğinde Bolşevikler, kitleleri eylem içinde örgütlemeyi başardılar. Geliştirdikleri strateji ve taktiklerle devrimin asla tekdüze, formüllere ve reçetelere bağlı ge-

lişmediğini, doktriner yaklaşımların yaşamda karşılığının olmadığını, yaşamın kendisinin diyalektik ve öğretici olduğunu gösterdiler. Onlar, her devrim için olmazsa olmaz olan proletaryanın kendiliğinden gelme enerjisine güvendiler, parti aracılığıyla ona yön verdiler ve önlerine iktidar hedefini koyarak kitleleri devrime götürdüler. Kitlelerin kendi deneyimleriyle öğrenmelerini sağladılar, fabrikalarda, okullarda, ordu içinde ve kırsal kesimde güçlü bir örgütlenme yarattılar; devrimin mantığını iyi kavradılar ve ona göre örgütlenildiler. Küçük bir partiyi kısa sürede devrimin, devrimlerin önderi durumuna getiren şey, sahip olduğu öngörü yeteneğine örgütlenme becerisini de ekleyebilmesi olmuştur. Bolşevik parti, fiilen gidemediği yerlerde de adını duyurmuş, kitlelerin dikkatini çekmiştir.

Ekim Devrimi, yığınların büyük devrimci atılımı olduğu kadar, Bolşevik Parti'nin yığınlara önderlik yeteneği sayesinde başarıya ulaşmış ve dünyaya sosyalizmin ilk başarılı örneğini armağan etmiştir. Proleter Devrimler Çağı, Ekim Devrimi ile başlamıştır.

Gelişmeler bizi Ekim Devrimi'ni daha iyi anlamaya, ondan günümüze dair devrimci sonuçlar çıkartmaya zorluyor. Leninistler, günümüzde Bolşeviklerin yerine aday olduklarını politik yaratıcılıklarıyla tüm dünyaya göstermelidirler. □

KÜRTÇE TİYATRO YAŞAĞINI BOŞA ÇIKARDIK

Kapitalist sistem çöküyor. Çöküşünü engellemek için her yöne saldıran bu ölümcül hasta aynı zamanda da bir ulusun dilini, kültürünü yok sayarak ayakta kalmaya çalışıyor.

Bugüne kadar “Umudumuz Kavgada, Kavgamız Sanatımızla” diyen, devrimci kültürün ve sanatın kavgasında yer alan Ayışığı Sanat Merkezi, ezilen-yoksul emekçi halkların kendi dilinin ve kültürünün de savunucusu olmuştur. Ezilen ulusun kurtuluşunun birleşik bir devrimle mümkün olacağına olan inançla yola çıkmış, halkların mücadele birliği temelinde yürütülen sınıf mücadelesiyle kurtuluşun gerçekleşeceğine inanılmıştır. Bu uğurda sanatıyla mücadeleye atılan Ayışığı Sanat Merkezi kültür-sanat cephesinden ezilen tüm ulusların, emekçilerin, yoksulların devrimci kültür ve sanatını yaygınlaştırmak, yığınların önünü açmak, bilinçlendirmek, taraf olmalarını sağlamak yönünde yoğun faaliyetler sürdürmektedir.

Ayışığımızın kuruluşunun 20. yılına girdiğimiz şu dönemde çeşitli etkinlik ve faaliyetlerle gelişmenin sevincini hep birlikte taşıyoruz. Birlikte üretim, birlikte paylaşım ve yönetim, felsefemizin temel taşı olmuştur.

Musa Anter’in yaşamını ele alan Araf (iki ülke Arasında) adlı Kürtçe oyunu sahnelemeleri üzere Grup Avesta’yı davet ettik. Bizler Kürtçe tiyatroyu bilinçli olarak seçtik. Kendi cephemizden son süreçte Kürt halkına yönelik baskı-şiddet politikalarına ve de ırkçı-şoven saldırılara karşı dayanışma amacıyla böyle bir etkinlik düzenleme kararı aldık. Amed’den İzmir’e kurulan köprüünün sınıf kavgasında ne kadar önemli olduğunu biliyoruz. Bu bilinçle bir ay öncesinden başlayarak gerek afişlerle, gerek bildirilerle, gerek davetiyelerle kitlelerin katılımı için yoğun bir çalışma yürüttük. Ve oyunun duyurusunu yaptık. Ancak oyunun sahnelenmesine bir gün kala akşam mesai bitiminde Konak Belediyesi Kültür İşleri Müdürlüğü’nden “valilik olurunun olmadığı” gerekçesiyle 11 Ekim Cumartesi saat 20.00’de bize tahsis edilen Selahattin Akçiçek Kültür Merkezi’nin açılmayacağı, tiyatro oyunun orada oynatılmayacağını bildiren bir telefon aldık. Cuma akşamı yapılan bu telefon görüşmeleri oyunun oynanacağı cumartesi günü de; gün boyunca devam etti. Önce ‘valilik oluru’ bahane edildi. Daha sonra oyunun ‘yasak olduğu’ iddia edildi. Biz de oyunun daha önce İstanbul’da tanıtımının yapıldığını, Musa Anter’in katlediliş günü olan 20 Eylül’de Mardin’in Nusaybin ilçesinde oynandığını, İzmir’den sonra da oyunun farklı yerlerde oynanacağını; ayrıca tiyatro metninin Kültür Bakanlığı tarafından onaylanmış olduğunu söyledik. Bu defa da oyunun sahneleneceği yerde ‘slogan atılacağı, toplumun huzurunun bozulacağı’ yönünde söylentiler çıkarılarak yasaklamaya gerekçe oluşturulmaya çalışıldı. Son olarak da valiliğin belediye salonuna el koyduğunu(!), İzmir emniyetinin kültür merkezinin etrafına çevik kuvvet yığdığını haber aldık. Bize telefonda İzmir’de Kürtçe oyununa kesinlikle izin verilmeyeceği söylendi. Son gelen telefonda ise bize “oyunu iptal ederseniz daha sonraki oyunlar büyük salonlarda oynanabilir, size maddi destek sunulabilir” denerek, açıkça rüşvet teklif edildi. Bu baskılara rağmen saat 19:00’da orada toplanacağımızı söyledik.

Bunlar yaşanırken bir yandan da DTP, İHD, ÇHD, Partizan, Alinteri, DİHA, MKM ve TZP Kürdi gibi demokratik kitle örgütleriyle, devrimci kurumlarla bağ kurarak bu saldırıların

sadece bize değil Kürt Halkına, diline ve kültürüne yönelik bir saldırı olduğunu, birlikte mücadele edilerek bu durumun aşılması gerektiğini söyledik. Oyunun Selahattin Akçiçek Kültür Merkezi’nde oynatılmaması durumunda Mezopotamya Kültür Merkezi’nde sahnelenmesi üzerine karar aldık. Saat 19.00’da Selahattin Akçiçek Kültür Merkezi’nin önünde bir basın açıklaması yapılmak üzere toplandı. Saat 19.30’da basın açıklamamızı gerçekleştirdik. Basın açıklaması esnasında “DEVİRİMCİ SANAT ENGELLENEMEZ”, “BASKILAR BİZİ YILDIRAMAZ”, “YAŞASIN DEVİRİMCİ DAYANIŞMA” sloganları haykırıldı. Ayrıca MKM ve de TZP Kürdi’de dayanışma mesajlarını Kürtçe ve Türkçe okudu. Basın açıklamasına, yukarıda yazdığımız devrimci kurumlar ve demokratik kitle örgütlerinin yanında Mücadele Birliği, Devrimci Öğrenci Birliği, Devrimci İşçi Komiteleri’de destek verdi. Basın açıklamasından sonra 200 kişilik kitleyle MKM’ye doğru yürüyüşe geçildi.

Her şeye rağmen oyun sahnelendi. Kürtçe tiyatroya, Kürt dili ve kültürüne yasak vurulamayacağını gösterdik. Hem de asimile etmeye çalıştıkları ezilen bir ulusun kendi sanat merkezinde bunu gerçekleştirdik. Grup Avesta’ya, MKM’ye, devrimci kurumlara ve demokratik kitle örgütlerine bizi yalnız bırakmadıkları için teşekkür ederiz.

Buradan bir kez daha ilan ediyoruz ki bizler devrimci sanatımızı-kültürümüzü bir yerlerden icazet alarak değil, devrime olan bağlılığımız ve de sosyalizme olan inancımızdan güç alarak yapıyoruz. Bu bize yönelik ne ilk ne de son saldırıdır. 20 yıldır “UMUDUMUZ KAVGADA KAVGAMIZ SANATIMIZLA” şiarıyla yol aldık, alıyoruz ve de alacağız...

**ZAFERE KADAR DAİMA!
DEVİRİMCİ SANAT ENGELLENEMEZ!**

İzmir Ayışığı Sanat Merkezi

OTOBÜS ŞOFÖRLERİ EYLEMDE

Bir yıldır yüzlerce otobüs işçisinin işsizliğe ve açlığa terkedildiği Antep’te otobüs şoförleri, 20 Ekim Pazartesi günü de eylemdeydi. Saat 12.00’de Balıklı Parkı’nda imza standlarını açan otobüs şoförleri, bir basın açıklaması gerçekleştirdi.

Basın açıklamasında, Büyükşehir Belediye Başkanı’nın “toplu taşımacılıkta işçilerin mağdur edilmeyeceği, işten çıkarılmayacağı ve kaliteli bir toplu taşımacılığın yapılacağı” gibi sözlerin gerçeği yansıtmadığı; 60 ykr olan biletlerin şimdi 1.25 ytl olduğu; saat 21.00’den sonra yolcu az oluyor diye otobüslerin çalıştırılmadığı ve insanların otobüslerde balık istifi taşındığı ve şehir içi taşımada yaşanan özelleştirmelerin herkesi mağdur ettiği, sadece AKP yandaşı şirketleri memnun ettiği belirtildi. Ve bütün herkes, ulaşım hakkına ve otobüs şoförlerine sahip çıkmaya çağırıldı. Ardından Yeşilsu ve Balıklı’da imza standlarının açılacağı ve çıkarılan yüzbinlerce bildirin bütün Antep’te kapı kapı dolaşarak dağıtılacağı duyuruldu.

Basın açıklaması öncesinde ve sonrasında ise otobüs işçileri şehir merkezinde bildiri dağıtımını gerçekleştirdiler. Bizler de Mücadele Birliği Platformu olarak basın açıklamasına destek verdik.

**OTOBÜS İŞÇİLERİ YALNIZ DEĞİLDİR!
YAŞASIN İŞÇİLERİN MÜCADELE BİRLİĞİ!**

Antep Mücadele Birliği Platformu

AYIŞIĞI SANAT MERKEZİ 20. YILINDA

...yürüyüş sürmekte

Karanlıkları aydınlıkla yakarak

Cansuyumuzu devrimin harcına katarak

Tarihe leninistçe ad koyarak

yürüyoruz geleceğe...

Evet, şimdilik 20 yıllık bir yürüyüş... İlk kurumumuz Boğaziçi Ekin Sanat Derneği bundan 20 yıl önce Ortaköy'de açıldı. Simgesel sanat yürüyüşümüzde Ortaköy meydanında, Sanat Merkezimizin bugüne kadar ki etkinlik afişlerinden oluşturduğumuz afiş sergimizle, etkinlik boyunca dağıttığımız el ilanlarımızla, "Umudumuz Kavgada Kavgamız Sanatımızla" sloganımızla, Nazım Usta'dan, Mayakovski'den okuduğumuz şiirlerimizle başladı. "Yola çıktık bundan 20 yıl önce" diyerek devam eden basın açıklaması adını Ayışığımız Aysun Bozdoğan'dan alan sanat merkezimizin kısa tarihçesi ve şarkı söyleyen yarınları yaratma mücadelesinde beraber yürüme çağrısıyla son buldu. Ayışığı müzik grubunun çevredeki izleyenlerle birlikte söylediği Çavbella ve sonrasında yürüyüşümüze destek olmak üzere gelen tiyatro Simurg'dan Hale Üstün'ün sunduğu

şiirle yürüyüşümüzün Ortaköy ayağını sonlandırmış olduk.

Ortaköy'den otobüslerle Taksim tünele geldik. GESAM'ın (Genç Ekin Sanat Merkezi) bulunduğu yerde etkinliğimize sergimiz, şiirlerimiz, sloganımızla devam ettik. Şair dostumuz Ruhan Mavruk'un hasta yatağından kalkıp gelmesi, orada bizlerle paylaştığı her şey kadar değerliydi. Basın açıklamamız bir kez de Taksim Tünel'de okundu. Müzik grubundan dinlediğimiz şarkıdan sonra yürüyüşe başladık. Ve başlar başlamaz polis önümüzü kesti. Elimizdekilerle yürümememizi istedi, kararlı tutumumuzu devam ettirerek yürüdük ve onlar kenara çekilmek zorunda kaldılar. İstiklal Caddesi boyunca bildirilerimizi dağıttık. Ahmed Arif'ten ve Hasan Hüseyin'den şiirlerimizi okuduk. Şarkılarımızı söyledik. "Türküleri yazarlar, yasaları yapanlardan daha güçlüdür." sloganımızın farklı yorumu caddeyi boydan boya doldurdu. Rumeli Hanın önüne geldiğimizde yürüyüşe başladığımız zamandan daha kalabalık olduğumuzu fark ettik. 19 Ekim'de Haldun Dormen sahnesinde yapacağımız 20. yıl etkinliğimizin duyurusunu yaptık. 6. kattaki 20. yıl sergimize çağrıyla, "Umudumuz Kavgada Kavgamız Sanatımızla" sloganımızla etkinliğimizi bitirip Ayışığımıza doğru yol almaya başladık. Coşkumuz türküler, şiirler, konuşmalarla sanat merkezimize de taşındı. 20. yılın coşkusunu daha nice yirmi yıllara taşımak üzere düştük yollara.

AYIŞIĞIMIZ 20 YILDIR YÜREĞİMİZE UMUT SERPİYOR

Zorlu yıllardı ve zorlu bir yolculuktu bu. “Ateşten denizleri mumdan gemilerle geçmek” gerekiyordu. Az sayıda insan “yüreğini yumruklarının arasına alıp”, kendileriyle birlikte bu yolculuğa çıkmayı göze alamayanları, “arkalarında boş sokaklar gibi bırakarak” yola koyuldular. Mücadelenin her alanı büyük bir özveri ve inat gerektiriyordu. Deyim yerindeyse herkes tersine giderken Mersin’e gitmeye çalışmak önem kazanmıştı.

Yaşamı tüm canlılığıyla, olanca diyalektiğiyle kavrayanlar, yaşamın her alanına, her anına devrimci müdahalenin zorunluluğunun bilincindeydiler. Her şeyin metalaştırıldığı, kapitalizmin çarkları arasında öğütüldüğü bir dönemde her alanda olduğu gibi kültür-sanat alanında da iddia sahibi olmak cüret istiyordu. İşte 1988 Aralık’ında, Ortaköy’de Boğaziçi Ekin Sanat Derneği’ni kuranlar bu cüreti göstermişlerdir. Kültür-sanat alanında soluksuz geçen 20 yıl, hem bu mücadeleyi sürdürenlerin duygu ve duyarlılıklarını geliştirmiş, hem de insanlara yeni bir dünyanın nasıl kurulacağını ipuçlarını vermiştir. Yeni bir dünyanın yeni insanlarını yaratma mücadelesi özellikle kültür-sanat cephesinde verilen mücadeleyle olgunlaşmıştır. BESD’den Ayışığı Sanat Merkezi’ne kadar akan ışıltılı ırmak içinde insanlığa sunulacak en değerli hazineleri de taşımıştır.

20. Yıl Etkinliği’nin yapılacağı Haldun Dormen sahnesine doğru yolarırken içimizde duygular harmanlanıyor; “20 Yıl”, dile kolay. Neler yaşandı bunca yıl boyunca, kimler geldi kimler geçti? Kimlerin izleri üzerinden yürüyoruz bugün. Bizi bugünlere taşıyan tüm ekin-sanat emekçilerine, tüm yoldaşlarımıza, emeği geçen tüm dostlarımıza selam olsun!

Daha kapıda güler yüzleriyle ekin-sanat emekçileri karşılıyor gelenleri. Ellerinde yakaya takılmak üzere hazırlanmış rozetler,

broşürler... Biraz ironiyle bir sepet içine koymuşlar onları. “Sepet”leri boş değil; içi oldukça dolu. Ve yanlarında küçük çocuklar. Gülen ve kocaman açılmış gözleriyle “hoşgeldin” diyorlar. Merdivenler özenle bezenmiş, bir kültür-sanat tüneline girdiğinizi hissediyorsunuz. Salonun olduğu kısma geldiğinizde aklınıza Enver Gökçe’nin dizeleri geliyor: “dost-kardeş bir arada”. İşçiler var bekleme salonunda, aydınlar, emekçiler, öğ-

renciler... Telaşlı bir bekleyiş, bir yandan son hazırlıklar yapılıyor. 20 yıl boyunca yanımızda yöremizde olmuş, bu sürece katkıda bulunmuş, bu sürecin yükünü omuzlamış herkes bir arada. Sanatçı dostlarımız, tanıdık, sevecen, gülen gözleriyle dost omuzbaşlarını omuzlarımızın yanına koymaya gelmişler. Gençler kıpır kıpır, çocuklar cıvıl cıvıl.

Ve program başlıyor. Sunucu arkadaşlarımız bu mücadelede ölümsüzleşen tüm savaşçılar için herkesi saygı duruşuna davet ediyor. Güçlü bir ses “Akın var akın/ güneşe akın/ güneşi zaptedeceğiz güneşin zaptı yakın” diye haykırıyor. Duvarda Nazım, Neruda, Marx, Engels, Lenin, Che, Ho Chi Minh, Cunal, Brecht, Hasan Hüseyin, Ahmed Arif... bize bakıyorlar. Tüm “şarkı söyleyen yarınları hazırlayanlar” orada, sözleriyle, dizeleriyle yanı başımızda konuk olmuşlar. Tarihin penceresinden, içimizin içinden bize bakıyorlar.

Ve Boğaziçi Ekin Sanat Derneği’nden bugüne kesintisiz süren yürüyüşün öncülerinden biri, ışığı taşıyanlardan Ayışığı Sanat Merkezi yöneticisi Songül Yücel çıkıyor kürsüye. Salondakilerle sıcak bir sohbete tutuşuyor. Kültür-sanat cephesinde verilen 20 yıllık soluksuz mücadelenin geçtiği etapları anlatıyor. Belki yıllar önce BESD’in ilk bildirisini okurkenki kadar heyecanlı değil ama, 20 yıl sonra böyle bir etkinliği düzenliyor olmaktan duyduğu heyecan her halinden belli oluyor. BESD sürecinde birlikte omuz omuza mücadele verdikleri dostları, yoldaşları birer birer

davet ediyor kürsüye. Gelen herkes o zamanki ve şimdiki hayallerini paylaşıyorlar bizimle. Kimisi “biz devrimciliği BESD’de öğrendik” diyor, kimisi o süreçten bugüne devrimcilerin yaşadıklarını, mücadelelerini, ölümsüzleşenleri anlatıyor. Her çıkan konuşmacıyla duygularımız kabarıyor. Hep birlikte izlenilen slaytla Ayışığımızın 20 yıllık yolculuğuna eşlik ediyor.

Sanatçı dostlarımızdan Orhan İyiler geliyor kürsüye. İlerlemiş yaşına rağmen diri umutlar taşıyor bize. Direnmeyi bilen devrimcilerin dünyayı değiştireceğini ve dünyayı başımıza yıkmaya çalışan kapitalistlere bu dünyayı dar edeceklerini söylüyor. Songül Yücel, kürsüye her çıkan konuğa, Ayışığı emekçilerince hazırlanan 20. Yıl Kataloğunu hediye ediyor.

Sanatsal sunumlar da yapılıyor. Ayışığı Tiyatro Grubu'nun hazırladığı "Ulrike Meinhof"u anlatan "Sesimi Duyan Var mı?" adlı oyun sergileniyor. Salondakilerden yoğun alkış alıyor. Sonra yine konuşmacılar geliyor kürsüye. Bir işçi yoldaşımız Devrimci İşçi Komiteleri'nin mesajını okuyor, "Ayışığı bize karanlıkta yol gösteriyor" diyor. Duygu ve düşüncelerini paylaşıyor bizlerle. Ve her zaman, her etkinlikte yanı başımızda olan, her zaman yüreğini yüreğimizin yanında bilincini bilincimizin yanında hissettiğimiz şair Ruhan Mavruk geliyor kürsüye. Sol yumruğu her zamanki gibi havada; heyecanı her zamanki gibi dorukta... Dost sesini, yoldaş sesini sesimize katıyor. Bir şiirini okuyor ve her zamanki gibi "tarihi direnenlerin yapacağını" haykırarak selamlıyor izleyenleri. Şiir atölyemizin kurucu ve sürükleyicilerinden biri olan Atilla Oğuz geliyor kürsüye. Büyük heyecanlara gebe selamlıyor bizi. Ve Eylül'e ilişkin yazdığı bir şiiri okuyor. Her etkinliğimizde büyük bir mütevazılıkla yer alan, bizi hiçbir zaman yalnız bırakmayan, devrimci sanat geleneğinin sürdürücülerinden biri olan Nurettin Güleç, bağlamasıyla geliyor sahneye. Salonu davudi sesiyle dolduruyor. Yüreğimizi sarmalıyor. Sonra zindanda bulunan Ergül Çiçekler'in "Dört Ateşten Gün, Dört Ölümünden Gece" şiiri dramatisasyonla sunuluyor. Ses-

ler "güm güm" dolduruyor salonu. Ölümsüzleşenlerimiz dans ediyor sahnede. Muratımız, Sibelimiz, Aysunumuz, siper yoldaşlarımız... Fotoğraf sanatçısı, eylemlerin fotoğ-

rafçısı Deniz Koçak arkadaşımızın fotoğraflarından derlenmiş bir slayt izliyoruz sonra. Adım adım o eylemden bu eyleme gidip geliyoruz. Ve sonra gitarıyla ve yüreğiyle Bilgesu Erenus geliyor sahneye. O her zaman bizlerle. Haldun Dormen sahnesinde asılı olan resimlere bakıyor; "güzel olmuş" diyor. "Hatta bunlar burada kalsın, gelip giden herkes görsün". Sonra da "sizin yıkım çağı dediğiniz, benim kasa dediğim şeyin sonuna geldiğimizi anlatmak istiyorum" diyerek "Kasa can çekişiyor" şiirinden bestelenmiş şarkısını okuyor. Savaşın insan üzerinde yarattığı tahribatı anlatan bir şarkı ve Nazım'ın "Tahir ile Zühre Meselesi"nden bestelediği şarkısını okuyor.

Ve yapımcılardan biri davet ediliyor sahneye. Emekçi Kadınlar Derneği'nin ilk kurucularından, yıllardır süren soluksuz mücadelenin direklerinden biri olan Nuran yoldaşımız çıkıyor kürsüye. Emekçi Kadınların gönderdiği mesajı okuyor. Emekçi Kadınlar yeni bir dünyanın doğmakta olduğunu müjdeliyorlar bizlere. Ve sonra yoldaşımızın kararlı sesi yankılanıyor salonda: Yeni bir dünyayı kurma mücadelemiz mutlaka zafere ulaşacak! O düşlediğimiz dünyayı kuracağız!

Ayışığı Müzik Grubu alıyor sahneyi. Zafer işaretleriyle geliyorlar sahneye. Kendi bestelerinin yanı sıra devrimci marşlarla ve halaylarla kitleyi coşturuyor. Coşku dorukta. Sloganlar çınlatıyor salonu.

Devrimin yüreği, artık Haldun Dormen Sahnesi'nden yollara akıyor.

Şarkı söyleyen yarınları hazırlamak için 20 yıl önce yollara düşenler yine çıkıyorlar yollara; kızıl yer altı nehirleri akmaya devam ediyor. Coşkuyla, umutla...□

SUSTURAMA

Tekelci sermaye sınıfına, faşist devlete, düzeni ayakta tutmak için yasalar artık yeterli gelmiyor. Kendi yasalığı, kendi yasaları onu sıkıştıran, onu boğan bir demir mengeneye dönüşmüş. Devrimci, komünist mücadele yükseldikçe düzeni ayakta tutmak için yaptığı ilk iş, kendi yasalarını ayaklar altına almak oluyor. Şimdi böyle bir dönemden geçiyoruz, böyle bir süreç yaşıyoruz. Dilinden düşürmediği “hukukun üstünlüğü” mü, o ancak düzenin varlığıyla uyumlu olduğu sürece var.

Bu neden böyle? Nedeni belli: düzen derin bir ekonomik ve siyasi kriz içinde. Düzen her tarafından dökülüyor. Emekçi sınıfların ve Kürt halkının güçlü bir darbesi gelse yerle bir olacak. Emekçi sınıfların ve Kürt halkının ayaklanması ihtimali tekelci sermaye sınıfının uykularını kaçırıyor. Düzenin bütün askeri-politik kadrolarının kendi deyimleriyle “kimyaları bozulmuş”. Sözüm ona bütün toplumun Başbakanı olacak kişi, emekçi sınıfları ve Kürt halkını açıktan tehdit ediyor. “Milletin alçakgönüllülüğünü yanlış anlamayın” diyor. Burada “millet” dediği şeyin faşist devletten başkası olmadığını hatırlatalım. “Yanlış hesap yapmayın yoksa ezer, geçeriz” demeğe getiriyor. Bunu kime diyor? Tabii ki bir avuç tekelci burjuva dışında kalan toplumun ezici bir kesimine diyor.

Geçerken hatırlatalım ki, faşist devletin kıyıcılığını bu toprakların e-

mekçi sınıfları, Kürt halkı, Alevi inancına mensup milyonlarca insan yakından tanıyor. Maraş katliamındaki rolünden tanıyor, Sivas katliamındaki rolünden tanıyor, zindanlarda yaptığı katliamlardan tanıyor, faşist tosuncuklarına, Hizbullah denen katil sürülerine yaptırdığı katliamlardan tanıyor. İşkencelerde, gözaltılarda öldürdüğü insan sayısından biliyor, kaçırıp bir köşede ya da ormanda öldürdüğü insanlardan tanıyor. Bu örnekler saymakla bitmez. Başbakan merak etmesin, “millet” dediği faşist devletin katliam ve vahşette nerelere kadar gidebileceğini Kürt halkı parçalanmış gerilla cesetlerinden, yakılmış, yıkılmış ev ve köylerden, öldürülüp bir tarlaya, bir köprü altına atılmış yakınlarının cesetlerinden tanıyor. Şimdi Başbakan soruyoruz: bunlardan başka daha ne yapabilirsiniz? Bu toprakların emekçi sınıflarına, Kürt halkına tatmadıkları hangi acıyı daha tattırabilirsiniz? Daha ne yapabilirsiniz? Daha neyle korkutabilirsiniz? Biz söyleyelim: bundan daha fazla hiçbir şey yapamazsınız. Daha fazlası elinizden gelmez.

Elinizden daha fazlası gelip gelmeyeceği bir yana, bu kanlı geçmiş, bu vahşet ve katliamlarla dolu tarih bile, tek başına bu tarih bile, bu düzeni yıkmak üzere toplumu ayağa kalkmaya çağırmaya yetmez mi? Böylesi kanlı bir tarihe, kanlı bir geçmişe sahip; ve aslında bugün de tarihten gelen bu çizgisini sürdüren bu düzen bin kez yıkılmayı hakketmiyor mu? Bu

düzeni ayakta tutmak için gırtlığına kadar kan içinde yüzen bu faşist devlet bin kez yıkılmayı hakketmiyor mu? Hakettiğini siz de biliyorsunuz, düzenin efendileri de biliyor, bekçileri de biliyor? Korku, panik, saldırgan ruh halinizin kaynağı da bu ya. Saldırıyor-sunuz, bağırıyorsunuz, tehdit ediyorsunuz ve böyle yönetmeye çalışıyorsunuz. Hakkınızı da yemeyelim, sizinki zor iş. Yerinizde kim olsa aynı şekilde davranmak zorunda kalacaktı. Tehditte, zorbalıkla toplumu yönetmek, denetim altında tutmak gerçekten zor bir iş! Üstelik artık kimsenin kulak asmadığı, kale almadığı tehdit ve zorbalıkla..

Tehditleriniz boşuna, korkunun ecele faydası yok! Eğer koşulları yoksa hiçbir ayaklanma çağrısı sonuç vermez. Denemek isterseniz, örneğin, şimdilik kısmi ve geçici bir dinginlik içindeki İsviçre’ye dünyanın en yetenekli ajitatörlerini toplayıp gidin ve orada ayaklanma çağrısı yapın. Bakın bakalım ne sonuç alacaksınız! Söyleyelim, kimseyi ayaklandıramazsınız. Ayaklanmak bir yana, kimsenin kılı bile kıpırdamaz. Eğer Türkiye ve Kürdistan’ın koşulları bir ayaklanmaya uygun değil ise, tekelci sermaye sınıfı müsterih olsun, ufukta tehlike yok demektir. Ya uygun ise! Ya devletin zulmünden, düzenin sömürsünden, işsizlikten, açlıktan, yoksulluktan bıkmış milyonlarca ve milyonlarca insan ayaklanma için fırsat kolluyorsa, o zaman ne yapacaksınız. Ya kendi elleri-

YACAKSINIZ

nizle yarattığınız koşullar milyonlarca ve milyonlarca insanı ayaklanmaya sürüklüyorsa, o zaman ne yapacaksınız? On yıllardır ezdiğiniz, olmadık acılar tattırdığımız, acılar denizi içinde boğduğunuz bu halklar ayaklanmak için kışkırtıcılara, ayaklanma çağrıcılarına hacet mi duyuyor sanırsınız?

Muhalefet lideriniz Deniz Baykal, Kürdistan'da ayaklanma provaları yapıldığını söylüyor ve bunun gerçek bir tehlike olduğu uyarısını yapıyor. "Prova" kavramı belli ki, gerçeklere gözünü kapamak için sarf edilmiş bir sözdür. Ayaklanmanın provası olmaz. Ayaklanmanın küçüğü olur büyüğü olur, silahlısı olur, ama provası olmaz. Çünkü bu halklar ayaklanmayla oynamayacağını büyük bedeller ödeyerek öğrenmiş durumdadır. Deniz Baykal'ın "ayaklanma" korkusu evham mı? Değil. Kürt halkı, tıpkı bir ordu, tıpkı bir parti gibi davranıyor ve faşist devletin en ufak baskı girişimlerini dahi artık devrimci kitle eylemleriyle, ayaklanmalarla karşılıyor. Düzenin politik kadrolarının, askeri kadrolarının gözünü korkutan ve "bu böyle devam edemez" dedikleri gelişme budur. Tekelci sermaye sınıfı, küçük çaplı ayaklanmaların, devrimci kitle eylemlerinin büyük ayaklanmalar için yolu düzlediğini bilecek kadar deneyim sahibidir. Diyarbakır'dan Doğubeyazıt'a kadar her tarafa yayılan devrimci kitle eylemleri ile küçük çaplı ayaklanmaların (çoğu zaman devrimci kitle eylemi ile küçük çaplı ayaklanma a-

rasındaki sınırı tam anlamıyla belirlemek mümkün olmayabilir) bu denli bir korkuya yol açmaları bundandır.

Ayaklanma koşullarını ortadan kaldıramıyorsan, ayaklanmayı önleyemiyorsan o zaman ayaklanmacıları yenecek, zafere ulaşmalarını engelleyecek önlemleri al. Tekelci sermaye sınıfının ve faşist devletin şimdiki hareket ilkesi bu. Bu önlemlerin ilk akla geleni, ayaklanma halindeki kitleleri, ayaklanmaya yatkın kitleleri öncü devrimci komünistlerden ayırmak, ayrı tutmaktır. Eğer yasalar buna engel ise, yapılacak iş yasaları değiştirmektir. O da olmaz ise, yasaları bir tarafa atmaktır. Lafını bolca ettikleri "demokrasi", yasallık, hukuk filan mı? Burjuvaların moda deyimiyile söyleyelim: Söz konusu olan düzenin bekası ise, gerisi teferruattır. Ve tek elci sermaye sınıfı şimdi bütün kurum ve güçleriyle düzenin bekasını sürdürmenin telaşına düşmüş durumdadır. Ayaklanmacı ruh haline sahip kitleleri öncü devrimci cekomünistlerden ayırmak düzenin varlığı açısından yaşamsal önemdedir. Tekelci sermaye sınıfı ve faşist devlet için gerisi "teferuattır"

Bunu yapabilecekler mi, başarabilecekler mi? Şanslarını deniyorlar. Tarihte egemenliği yıkılmaya yüz tutmuş her sömürücü sınıfın yapmadan edemediği bir denemedir bu. Ama şanslarının olmadığını biliyoruz. Tekelci sermaye sınıfı ve faşist devlet, devrimci komünist hareketi ezmek i-

çin bu güne kadar kaç girişimde bulundu, sayısını akılda tutmak mümkün değil. Sınıf savaşının öncü devrimci kolunu ortadan kaldırmak için başvurduğu vahşetleri tanımlamak mümkün değil. İdamlar, işkenceler, zindan katliamları, gözaltı kayıpları ve saymakla bitmeyecek daha nice vahşet yöntemleri. Ama sonuç biliniyor: faşist devletin her yok etme, bastırma girişiminden sonra devrimci komünist hareket daha güçlü, daha sağlam, daha deneyimli, daha bilenmiş şekilde ayağa kalkmıştır. Bu sözlerimizin tanığı tarihtir. İşte 12 Eylül ve sonrası, işte Ulucanlar katliamı ve sonrası, işte 19 Aralık katliamı ve sonrası.

Tekelci sermaye sınıfının askeri ve politik güçleri, her tarafından dökülen, çöken bir sistemi ayakta tutmak gibi umutsuz bir çabaya girerken çaresiz ve dar görüşlü olduklarını sergiliyorlar. Unutuyorlar ki, devrimci komünist hareketin kökleri Denizlere kadar uzanıyor. Unutuyorlar ki, yolu marksizm-leninizmle aydınlanmış bu hareket gücünü tarihin akışından alıyor. Durdurabiliyorsanız tarihin akışını durdurun. Durduramazsınız. İşte bu yüzden düzeninizi kaçınılmaz akıbetinden, tarihin karanlıklarına gömülmeden kurtaramayacaksınız. İşte bu yüzden bizi yok edemezsiniz, yeneemezsiniz, susturamazsınız. İşte bu yüzden, ne yaparsanız yapın **"Fabrikalar, Tarlalar, Siyasi İktidar, Her şey Emegin Olacak."**□

GAZİ AYIŞIĞI EKİN SANAT MERKEZİ'NDE 20. YIL ETKİNLİĞİ

Ayışığı Sanat Merkezimiz, her tür baskına, kapatmaya, gö-zaltılara, tutuklamalara rağmen 20 yıldır sürüyor... BESD'den Ayışığı'na olan yürüyüşümüzde geçen 20 yılı kutlamak için düzenlediğimiz etkinliklerden birisi de, Gazi Ayışığı Ekin sanat Merkezi'nde yapmayı planladığımız etkinlikti.

Kampanyamız olan 20 yıl etkinliğimize yönelik tüm saldırılara rağmen etkinliğimizi başarıyla sonuçlandırdık. Saat 16.00'da basın açıklaması yaparak başlayan etkinliğimiz, dostlarımızın da katkılarıyla coşkulu bir biçimde geçti. Her zaman yanımızda olan Nurettin Güleç, ezgileriyle bizleri engelle-meye yönelik gözaltı ve tutuklamalara karşı gene bizi

yalnız bırakmamıştı.

Dostumuz yoldaşımız Ruhan Mavruk bu etkinliğimizde de şiirleriyle siper yoldaşlığını tüm zorbalıklara rağmen devam ettirdi. Yapılan saldırı Ayışığı üzerinden Önsöz Dergisi'nin ve hazırlıkları bitmiş olan kitaplarımızın TUYAP'ta okurlarla buluşmasını engellendiğini dile getirdi.

"Sivas Yandı 15 Yıl Oldu" adlı oyununu bizlere sergileyen Tiyatro Simurg'un oyunu etkinliğimize gelen insanlara bu zorbalıkların ilk olmadığını gösterdi bize. Tarihin harmanlanarak anlatıldığı oyunda bu

zorbalıklar, Tiyatro Simurg tarafından insanların hafızalarına kazındı. □

SARIGAZI'DE BASKINLAR PROTESTO EDİLDİ

BESD'DEN Ayışığı'na yaptığımız sanat yürüyüşümüzde, Sarıgazi'de 25 Ekim günü yapmayı planladığımız etkinliği, basın açıklaması olarak gerçekleştirdik.

Yaşanan baskın ve gözaltı terörünü protesto etmek için Sarıgazi Ayışığı Sanat Derneği önünde yapılan basın açıklamasında "Saldırıları, 19 Ekim Pazar günü Haldun Dormen sahnesinde 'Ayışığı 20. Sanat Yılında' etkinliği yapılmakta iken Sarıgazi Ayışığı Ekin Sanat Merkezi'nden başladı. 23 Ekim sabahı Taksim Ayışığı Sanat Merkezi, Gazi Ayışığı Ekin Sanat Merkezi ve yine Sarıgazi Ayışığı Ekin Sanat Merkezi'ne yapılan silahlı baskınlar ve gözaltılarıyla devam etti. Önsöz Kültür Sanat Dergisi'nin tüm bilgisayarlarına el konuldu.

TUYAP kitap fuarına hazırlanmakta olan 5 kitabımızın kayıtları alındı. Sanat

merkezi çalışanlarının evlerinde düzenlenen saldırıda 2'si Önsöz Kültür Sanat Dergisi'nin yazı kurulundan SONGÜL YÜCEL ve FATMA YILDIRIM olmak üzere 17 kişi gözaltına alındı.

Değerli basın emekçileri, Devrimci sanat kurumları, Tüm devrimci ve demokrat sanatçılar, Ekonomik ve politik

krizle sıçramalı olarak çökmekte olan kapitalizm yaşamın tüm alanlarına saldırıyor. Emperyalizm ve onların yerli işbirlikçileri 'insana ve düşünceye' düşman tavırlarıyla devrimci, demokrat kurumlara ve kişilere saldırarak tüm toplumu susturma çabasıdadır" denildi ve "İnsan, birinin yüzüne atılan tokadı kendi yüzünde hissedendir" düşüncesiyle bugün Mücadele Birliği Platformu'na yapılan saldırıyı insana ve düşünceye yapılan saldırı olarak görüyoruz. Tüm sivil ve resmi faşist saldırılara karşı aşağıda imzası bulunan kurum ve kişiler olarak devrimci demokrat ve ilerici aydınlarla birlikte devrimci sanatın ve düşüncenin susturulmayacağını buradan bir kez daha haykırıyoruz" diyerek bitirildi.□

ARAF'A YASAK

Ayışığı Sanat Merkezi'nin 20. yıl etkinlikleri kapsamında İzmir'de oynanacak olan Araf Oyununun yasaklanması ilişkin, İstanbul İhd Şubesi'nde bir basın açıklaması gerçekleştirildi.

Ayışığı Sanat Merkezi, Tiyatro Avesta, Başka Kültür Sanat dergisi, Başka

Kültür Evi, Teatra Jiyana Nu, Seyr-i Mesel Tiyatrosu, Teatra Bakur, Tiyatro Boyalı Kuş, Tiyatro Online-Yaşam Kaya, Tiyatro

Oyunevi, Mahir Günşiray, Türkiye Tiyatrolar Birliği, Teatra Mezopotamya, Mezopotamya Kültür Merkezi, Tiyatro Oyun ve Musa Anter'in Ailesi imzalı basın açıklamasının Kürtçesini Tiyatro Avesta oyuncusu ve Araf Oyununu oynayan Aydm Orak, Türkçe Metnini ise Ayışığı Sanat Merkezi Yöneticisi Songül Yücel okudu. Basın Açıklamasında;

"MusaAnter'in hayatını anlatan 'Araf' adlı Kürtçe tiyatro oyunu, İzmir'de hiçbir gerekçe gösterilmeden yasaklandı. Cihan Şan'ın yazdığı ve Aydın Orak'ın oynadığı, Musa Anter'in hayatını anlatan 'Araf', İzmir Konak Belediyesi'nin aylık etkinlikprogramında yer

almasına rağmen, Valilik ve EmniyetMüdürlüğü tarafından yasaklandı. (...)

Bir yandan TRT'de Kürtçe yayın hazırlıklan sürerken, diğer yandan Kürtçe değer ve eserlere karşı tahammülsüzlük de devam etmektedir. Bu örneklerden biri de İzmir 'de yaşandı. Tiyatro Avesta, 1992 yılında Diyarbakır'da öldürülen gazeteci ve yazar Musa Anter'in hayat hikayesini anlatan Araf adlı oyununu hazırladı. Bu tek kişilik oyun, İzmir'de tiyatro severlerin karşısına çıkacaktı ve Konak Belediyesi'nin aylık etkinlikprogramında da yer alıyordu. Fakat oyun yasaklandı. Konak Belediyesi, Ayışığı Sanat Merkezi tarafından Selahaddin Akçiçek Kültür Merkezi Salonu 'nda düzenlenen etkinliğin iptal edildiğini bildirdi" denildi

Ayrıca Dicle Anter'in açıklamaya bir mesaj göndererek "Oyunun engellenmesini üzüntüyle karşıladığımızı ifade ediyoruz. Bu karar Anter ailesini derinden üzmüştür" dediği belirtildi.□

BASKINLARI PROTESTO İÇİN BASIN AÇIKLAMASI

23 Ekim Perşembe sabahı basılan Mücadele Birliği Dergisi, Ayışığı Sanat Merkezleri ve evlerin basılmasını protesto etmek için, 24 Ekim Cuma günü saat 11.00'de İnsan Hakları Derneği İstanbul Şubesi'nde bir basın açıklaması düzenlendi. Basın açıklamasına, şair dostumuz Ruhan Mavruk, Önsöz dergisi yayın kurulumundan Şeyda ... ve basılan Ser Ajans Matbaacılığın sahibi Selvi Akyol katıldı. Yapılan basın açıklamasında,

“TKEP/L Örgütüne Yönelik Operasyon Adı Altında Mücadele Birliği Platformuna Yönelik Saldırı... 23 Ekim 2008 tarihin de sabah 02.30 ve 06.30 saatleri arasında Mücadele Birliği dergi bürosu basılarak, dergi çalışanlardan Süleyman Acar gözaltına alındı. Mücadele Birliği Platformunun bir bileşeni olan Ayışığı Sanat Merkezi, geçtiğimiz Pazar günü (19 Ekim) Haldun Dormen Tiyatro sahnesinde 20. yılını kutlamıştır. Kutlama öncesinde Sarıgazi'de başlayan gözaltı saldırıları etkinlik süresi boyunca psikolojik ve sonrasında da fiili saldırıya dönüştü. Başta Ayışığı Sanat Merkezi yöneticisi olan Songül Yücel olmak üzere 15- 18 kişi gözaltı işkencesine maruz bırakılmıştır. 18 Ekim günü Sarıgazi Ayışığı Sanat Merkezi ile başlayan saldırıların ve göz altuların devamında 23 Ekim 2008 Perşembe günü Taksim Ayışığı Sanat Merkezi'ne de gerçekleştirilen uzun namlulu silahlarla yapılan baskın sonrası bir kişi gözaltına alınmış ve kurumun birçok yerine zarar verilerek 116 CD'ye, bilgisayar harddiskine ve bazı kitaplara el konulmuştur.

Gaziosmanpaşa'da bulunan Gazi Ayışığı Ekin Sanat Merkezi basılarak içerisi dağıtılmış ve ev baskınları sonucu Behlül Ocak, Kenan Aktaş, Sıla Aktaş ve Erdal Güzel isiminde bir dostumuz gözaltına alınmıştır. Bununla kalmayarak sosyalist devrimci yayınların basıldığı SER AJANS Matbaasına saldırılmış ve 5 saat süren aramalar sonucu birçok şeye el konulmuş ve ortalık adeta talan edilmiştir. Ayrıca birçok kişinin evleri basılarak gözaltına alınmıştır. Bunlardan birisi Ercan Tilmaş evinden yaka paça götürülmüştür. Aynı zaman da ev baskınları sonucunda gözaltına alınıp alınmadığı konusunda haber alamadığımız birçok kişi bulunmaktadır. Bunların takibi avukatlarımız-

ca sürdürülmektedir. Tüm bu saldırılar halen devam etmektedir.

NEDEN Mİ ?... Güncel gelişmeler hiçbir yazıma gerek bırakmayacak kadar açık ve somuttur. Devrimin güncelliği, Leninist öncü müfrezinin teorik, ideolojik, politik ve pratik ataklığı, enerjiciliği ve uzlaşmazlığıdır. Emperyalist-kapitalist dünya küresel bir ekonomik kriz içindedir. Emperyalizmin ekonomik ilhakına uğramış

TC ekonomisi sonuna kadar ilhak edilmek isteniyor. Egemen burjuva sınıf derin bir ekonomik, politik kriz içinde debeleniyor. Egemen burjuva sınıf, kendi içindeki çelişkiler ve çatışmaların bir sonucu güçsüz ve takatsiz kalıyor. Egemenliğini sürdürmenin tek bir yolu kalıyor; Baskı, şiddet, yıldırma sonucu politik çevirme ile devrimi ve devrimin öncüsünü tasfiye etmek, devrim belasından kurtulmaktır. Ama neyfile... Gerçek olan devrimin güncelliği, somutluğu ve ona uygun davranan Leninist öncününün teorik, politik, ideolojik ve pratik ataklığıdır. İşte Kürt halkı gözlerimizin önünde yeni yeni serhıldanlara başvuruyor ve özgürlüğü için savaşıyor. Egemen burjuva sınıf yönetmekte zorlanıyor. Zora başvuruyor. Biz de Karl Marx'ın o ünlü sözüyle mücadeleyi yükselteceğiz. 'ZOR, YENİ BİR TOPLUMA GEBE, HER ESKİ TOPLUMUN EBESİDİR.' Zora dayalı devrim Kürt ve Türk halklarının mücadelesini bekliyor. Fidel'in sözleriyle tamamlayalım ; 'İYİ YOLDAYIZ, BİZ KAZANACAĞIZ!'” denilerek bitirildi. □

NOT: 24 Ekim tarihinde çıkması gereken dergimiz Yeni Evrede Mücadele Birliği'nin 126. sayısı, baskısının yapıldığı Ser Ajans Matbaacılık da basılıp derginin materyallerine el konulduğu için, 1 hafta gecikmeli olarak baskıya giriyor. Dergimizin baskıya hazırlandığı şu sıralarda hala savcılığa çıkartılmamış olan okurlarımız ve kurum çalışanlarından isimlerini öğrenebildiklerimiz şunlar: Vefa SERDAR, Süleyman ACAR, Songül YÜCEL, Fatma YILDIRIM, Taner ŞENER, Erdal GÜZEL, Ercan TİLMAŞ, Behlül OCAK, Hakan COŞKUN, Güler AKTAŞ, Kenan AKTAŞ, Sıla AKTAŞ. Ayrıca 25 Ekim günü de Sarıgazi'de okurlarımızdan İsmail ATİK de evi basılarak gözaltına alınmıştır.

YAPILAN SALDIRILAR TAKSİM'DE PROTESTO EDİLDİ

3 Ekim sabahı İstanbul Terörle Mücadele ekiplerinin baskınlarında, Taksim'de bulunan Ayışığı Sanat Merkezi'nin yanı sıra, Sarıgazi Ayışığı Sanat Derneği, Gazi Ayışığı Ekin Sanat Derneği ve Önsöz Dergisi Yayın kurulu üyelerinin de evleri basılmıştı. Baskınlar sırasında, Önsöz Dergisi'nin tüm bilgisayarlarına ve arşivine el konulmuş; yaklaşmakta olan TUYAP Kitap Fuarında okurlara ulaştırılmak üzere baskıya hazırlanmakta olan kitap ve kataloglara, Şair Ruhan Mavruk ve Atilla Oğuz'un şiir kitaplarının müsvedde ve çalışmalarına da el konulmuştu.

Sanata ve sanatçılara, devrimci sanat merkezlerine yapılan bu baskıları, engellemeleri üstü örtülü sansürü protesto etmek için, 24 Ekim günü saat 17.00'de Taksim'de Ayışığı Sanat Merkezi'nin bulunduğu Rumeli Han önünde bir basın açıklaması düzenledi. Yapılan basın açıklamasında, "23 Ekim 08 tarihinde sabah 02.30-06.30 tarihleri arasında Mücadele Birliği Platformu'nun tüm bileşenlerine devlet tarafından saldırı düzenlendi. Saldırılar 19 Ekim Pazar günü Haldun Dormen sahnesinde 'Ayışığı 20. Sanat Yılı' nı kutlamakta iken Sarıgazi Ayışığı Ekin Sanat Merkezi'nden başlamış ve dün sabah Taksim Ayışığı Sanat Merkezi, Gazi Ayışığı Ekin Sanat Merkezi ve yine Sarıgazi Ayışığı Ekin Sanat Merkezi'ne yapılan silahlı baskınlar ve göz altılılarıyla devam etmiştir. Önsöz Kültür Sanat Dergisi'nin tüm bilgisayarlarına el konulmuştur. TUYAP kitap fuarına hazırlanmakta olan 5 kitabımızın kayıtları alınmıştır. Sanat merkezi çalışanlarının evlerinde düzenlenen saldırıda 2'si Önsöz Kültür Sanat Dergisi'nin yayın kurulundan SONGÜL YÜCEL ve FATMA YILDIRIM olmak üzere 17 kişi gözaltına alındı.

Değerli basın emekçileri, devrimci basın emekçileri, devrimci sanat kurumları ve tüm devrimci ve demokrat sanatçılar:

Ekonomik ve politik krizle sıçramalı olarak çökmekte olan kapitalizm yaşamın tüm alanlarına saldırıyor. Emperyalizm ve onların yerli işbirlikçileri 'insana ve düşünceye' düşman tavırlarıyla devrimci, demokrat kurumlara ve kişilere saldırarak tüm toplumu susturma çabasıdadır.

Bu tutum Hrant DİNK'in ve Ferhat GERÇEK'in sokakta Engin ÇEBER'in Zin-

dan'da katledilmesi ile dozunu arttırarak ev kurumlara saldırılarla sürmektedir.

'İnsan, birinin yüzüne atılan tokadı kendi yüzünde hissedendir' düşüncesiyle bugün MÜCADELE BİRLİĞİ PLATFORMU'NA yapılan saldırıyı insana ve düşünceye yapılan saldırı olarak gönderiyoruz. Tüm sivil ve resmi faşist saldırılara karşı aşağıda imzası bulunan kurum ve kişiler olarak devrimci demokrat ve ilerici aydınlarla birlikte devrimci sanatın ve düşüncenin susturulmayacağını buradan bir kez daha haykırıyoruz." denildi.

Basın açıklamasına destek verenler, Taksim Ayışığı Sanat Merkezi, Sarıgazi Ayışığı Sanat Derneği, Gazi Ayışığı Ekin Sanat Merkezi, Adana Ayışığı Ekin Sanat Merkezi, Antep Ayışığı Sanat Merkezi, İzmir Ayışığı Sanat Merkezi, Almanya Reutlingen Emek Kültür Merkezi, Beksav, Aydın Sanatçı İniyatifinden; Şair Ruhan Mavruk, Şair Atilla Oğuz, Tiyatro Avesta, Önsöz Dergisi, İdil Kültür Merkezi, Başka Kültürevi, EHP, Şair Eşref Yılmaz, Yazar Bilgesu Erenus, Nazım Hikmet Kültür Evi'nden Yazar Orhan Aydın, Tiyatro Simurg'dan Mehmet Esatoğlu, Nurettin Güleç, Yapı Sanat Evi, Şair Süleyman Kaplan, Önder Babat Kültür Merkezi, Bedrettin Aykın, Yar Yayınları, Erdal Yıldırım-PSAKD Eski Kültür Sanat Sekreteri, Tutuklu Gazetecilerle Dayanışma Platformu Sözcüsü ve Ceylan Yayınları Editörü Necati Abay, Grup Emeğe Ezgi, Grup Denize Ezgi, Genç Emekçiler Birliği, Şair Kazım Demir, Ekin Şiir Atölyesi, Fotoğraf Sanatçısı Deniz Koçak, Bulunmaz Kültür Merkezi, İzmir Yenikapı Tiyatrosu Balçova Belediye Tiyatrosu Yönetmeni Orçun Masatçı, Yılmaz Onay, Tiyatro Oyuncu ve Yönetmeni Mehmet Atak, Özgür Tiyatro'dan Özgür Başkaya, Temel Demirer, Sibel Özbudun.

**“HIÇBİR BASKI VE ZOR, KOMÜNİST-DEVİRİMCİ GÜÇLERİ ENGELLEMEYE,
DEVİRİMCİ POLİTİKALARI EMEKÇİLERE TAŞIMAYA ENGEL OLAMAYACAKTIR.”**

BASKILAR GÖZALTILAR BİZİ YILDIRAMAZ

23 Ekim 2008 Perşembe sabahı 02.30 ile 06.30 arası Mücadele Birliği dergisi bürosuna, Ayışığı Sanat Merkezi'nin İstanbul'daki şubelerine ve Sarıgazi'de Mücadele Birliği okullarının evlerine uzun namlulu silahlarla operasyon düzenlenerek 20'ye yakın gözaltı yaşanmış, kurumlar talan edilmiştir.

Bizler İzmir Mücadele Birliği olarak 24 Ekim 2008 Cuma günü saat 12.30'da Kemeraltı girişinde “BASKILAR BİZLERİ YILDIRAMAZ Mücadele Birliği Platformu” imzalı pankartı açarak yapılan bu operasyon ve gözaltılarla ilgili bir basın açıklaması gerçekleştirdik. Okunan metinde “*Son süreçte sosyalist basın, yurtsever basın, devrimci kurumlar, demokratik kitle örgütleri ve DTP üzerinde gerçekleştirilen baskı ve terör şiddetini artırarak devam etmektedir. İşçi-emekçilerin eylemlerine saldırılması, ezilen Kürt halkına yönelik şovenist-ırkçı saldırıların turmanışa geçirilmesi, Engin Ceber'in gözaltında ve zindanda yapılan işkence sonucu katledilmesi, sosyalist, yurtsever basının yasaklanıp-toplatılması bu durumun son süreçteki en somut örnekleridir...*

Peki, bu kadar tahammülsüzlük, baskı, şiddet, terör neden?

Dünya genelinde yaşanmakta olan kapitalist sistemin ekonomik-siyasal çöküşünün had safhaya vardığı, işçi-emekçilerin kapitalizme karşı olan eylemlerinin kiteselleştiği, açlık ayaklanmalarının yaşandığı, ezilen ulusun eylemlerinin yükselişe geçtiği bu süreçte egemen sınıfların yapacağı tek şey topyekün saldırdır. Artık devrimin ayak seslerinin duyulduğu, sosyalizmin güncel olduğu bu koşullarda sermaye sınıfı ve onun iktidar güçleri çöküşlerini ve yıkımlarını geciktirmek için işçi-emekçilere, ezilen Kürt halkına, tüm devrimci kurumlara ve sosyalist-yurtsever basına yönelik saldırılarını artırıyor.

Ama şu bilinmelidir ki bugüne kadar hiçbir baskı ve zor komünist-devrimci güçleri engellemeye, devrimci politikaları işçi-

emekçilere taşımaya, devrimci sanatı yaymaya engel olamamıştır. Emekçi halklara ve sosyalizm mücadelesinde yol alan tüm kurumlara çağırımız; hepimize yapılan bu baskı ve saldırılara karşı güçlerimizi birleştirmeliyiz. İşçi-emekçilerin eylemlerini yükselttiği, Kürt halkının devrimci kitle eylemlerinin yükselişte olduğu bu süreçte ‘BÜTÜN İKTİDAR EMEĞİN OLACAK’, ‘YAŞASIN KÜRT-TÜRK HALKLARININ MÜCADELE BİRLİĞİ’ şiarını yükseltmek, birleşik devrimi örmek, tüm emek güçlerinin sömürüye, baskıya, katliamlara karşı birlikte mücadele etmesi gerekir.

Her tür baskı ve saldırılara karşı devrim ve sosyalizm mücadelemizi yükselteceğiz. Baskılar bizleri yıldıramayacaktır. Bütün iktidar emeğin oluncaya dek halkların mücadele birliğini örmeye devam edeceğiz” vurgusu yapılarak basın açıklaması sloganlarla sona erdirildi. “Baskılar Gözaltılar Bizi Yıldırılmaz”, “Devrimci Sanat Engellenemez”, “Yaşasın Devrim Ve Sosyalizm”, “Yaşasın Devrimci Dayanışma”, “Yaşasın Halklarının Mücadele Birliği”, “Bütün İktidar Emeğin Olacak” sloganlarını attığımız basın açıklamasında, “Umudumuz Kavgada Kavgamız Sanatımızla”, “Yaşasın Kürt-Türk Halklarının Mücadele Birliği”, “Yaşasın Devrimci Dayanışma”, “Devrimci Sanat Engellenemez”, “Bütün İktidar Emeğin Olacak” dövizleri taşıdık. Basın açıklamasına devrimci basından ve kurumlardan destek verenler oldu.

**BASKILAR GÖZALTILAR BİZİ YILDIRAMAZ!
YAŞASIN HALKLARIN MÜCADELE BİRLİĞİ!
BÜTÜN İKTİDAR EMEĞİN OLACAK!**

**İZMİR MÜCADELE BİRLİĞİ
PLATFORMU**

BASKILAR BİZİ YILDIRAMAZ

İşçi Sınıfına ve Ezilen Tüm Halklara,

Kapitalist TC devletinin faşist polisleri, bu sabahtan itibaren İstanbul'da Mücadele Birliği Dergisi'ne, Ayışığı Sanat Merkezlerine ile Mücadele Birliği Okurlarının evlerine baskınlar düzenleyerek yirmiye yakın devrimciyi gözaltına almışlardır.

Gözaltılar sırasında faşist terör estirilerek kurumlar ve evler talan edilmiş, devrimciler işkence merkezi olan İstanbul Emniyet Müdürlüğüne götürülmüşlerdir.

Yapılan bu operasyonun zamanlaması, onun nedenini gözler önüne seriyor. Türkiye ve Kuzey Kürdistan'da açlık ve yoksulluğun katlanamaz boyutlara gelmesi, emekçi sınıflarda infialer yaratmaktaydı. Son iki yıldır devrimci mücadelenin emek sınıflarına doğru genişlemesi ve Kürt halkının önüne geçilemez serhıldanları, gerilla eylemleri devletin temellerini sarsmıştır. Küresel olarak çöken emperyalist-kapitalist sistemi, dünyanın her ülkesini devrimlerle karşı karşıya bırakmıştır. Türkiye ve Kürdistan'da bir devrim olabileceğini gören emperyalistler, emekçi halklara karşı yürütülen iç savaş için, tekeli burjuvaziye her yönden destek vermiş; buna karşılık Türk tekeli sermaye sınıfı da toplumun geniş kesimlerine ve devrimin öncü kesimlerine saldırılarını arttırmıştır.

Leninistlerin tutarlı, ısrarlı ve direngen mücadelesi, emekçi sınıflarda ve Kürt halkında yankı buluyor; Mücadele Birliği devrimci mücadelede ısrar edenlerin, devleti yıkmak ve sosyalizmi kurmak isteyenlerin bir platformu haline geliyordu. Bu yüzden düşman sınıf, yalan, sahte belgeler ve faşist terörle devrimci öncünün yakaladığı moral üstünlüğü sarsmak için böyle bir polis operasyonu düzenlemiştir.

Çabaları nafiledir! Hiçbir operasyon bizi sarsamaz! Her alanda ve her yerde mücadeyi yükseltmek, bu teröre karşı gerekli verilecek en iyi yanıt olacaktır!

İşçi sınıfı ve ezilen Kürt halkı, yoksullar,

Devletin iç savaşı kazanmak için yaptığı bu hamlelere karşı yoldaşlarımızın, devrimcilerin yanında olalım. Özgürlüğümüz ve onurlu yaşam geleceğimiz, devrimci iç savaşın büyütülmesinden geçiyor. Kürt halkının tutsak önderlerine ve operasyonlara karşı yanıtları, bizim cephemizden de devrimin saflarına akma, Leninistlerin yanında olma biçiminde desteklenmelidir. Bu bizim kurtuluşumuzdur! Ve de çok yakındır!

BASKILAR BİZİ YILDIRAMAZ!

**FABRİKALAR, TARLALAR, SİYASİ İKTİDAR,
HER ŞEY EMEĞİN OLACAK!**

**MÜCADELE BİRLİĞİ PLATFORMU/ALMANYA
23 Ekim 2008**

ANTEP MÜCADELE BİRLİĞİ'NDEN SALDIRILARA KARŞI BASIN AÇIKLAMASI

İstanbul'da Mücadele Birliği dergi bürosu, Ayışığı Sanat Merkezleri, Ser Ajans Matbaacılık ve Mücadele Birliği okurlarına yönelik gerçekleştirilen operasyonla 18 kişinin gözaltına alınması, Antep'te de protesto edildi.

Antep Mücadele Birliği Platformu tarafından 25 Ekim Cumartesi günü saat 13.00'da İnsan Hakları Derneği'nde gerçekleştirilen basın açıklamasında:

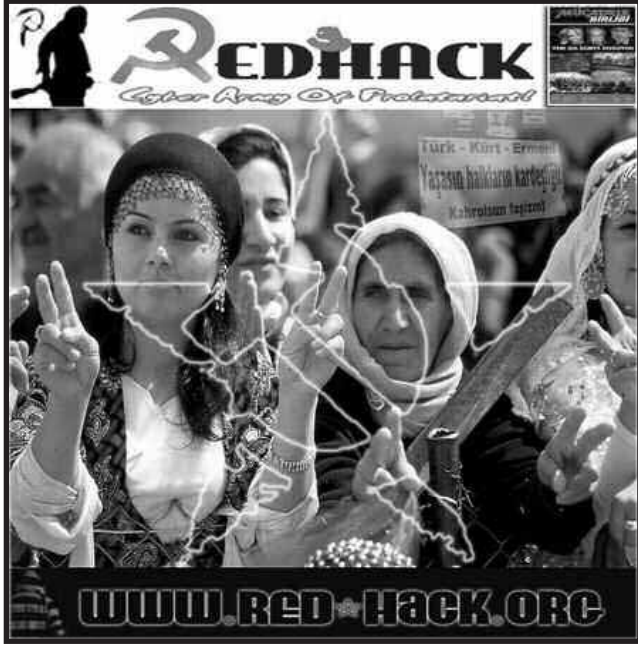
“Kapitalist sistemin son süreçte yaşadığı kriz, sermayeyi artık iyice pervasızlaştırdı. İstanbul'da Mücadele Birliği Platformu'na ve okurlara yönelik bu saldırı, sadece bizlere yapılmış bir saldırı değil, bütün devrimci demokrat kurum ve kişilere yapılmış bir saldırıdır; işçi ve emekçilere yapılmış bir saldırıdır. İşçi ve emekçiler her geçen gün daha kitlesel bir şekilde işsizliğe ve açlığa mahkum edilirken, böylesi saldırıların olması, sermayenin sömürü ve talanının devamı için hayati önemdedir.

İşçi ve emekçiler de daha fazla yaşamın dışına itilmek istemiyorsa, açlığa ve yoksulluğa mahkum olmak istemiyorsa, devrimcilere yapılan bu tür saldırılara karşı sessiz kalmamalı. Bütün işçi ve emekçileri ve devrimci demokrat kişi ve kurumları saldırılara karşı mücadele birliğini örmeye davet ediyoruz” denildi.

Mücadele Birliği Platformunun düzenlediği basın açıklamasına DTP ve SES destek verdi.

Mücadele Birliği/Antep

KIZIL HACKER'LARDAN DAYANIŞMA

DTP'ye yapılan saldırılar ve Mücadele Birliği Platformu'ya yapılan baskıları protesto etmek ve dayanışma içinde olduklarını göstermek için, eylem yapan RedHack'in bildirisini yayınlıyoruz.

DTP ve Mücadele Birliği'nden kaynaklı Ergenekon Gazetesi HACKLENDİ!

Eylemlerimiz Mücadele Birliği'ne yapılan baskına karşı sürecektir. Tüm devrimcilerden ricamız, Bu baskının "hepimize" olduğu bilinciyle hareket ederek, Mücadele Birliği'ne destek çıkmalarıdır.. Şu an birlik zamanıdır!

Sevgili dostlar,

DTP sitesi, sahtekarca bir yöntemle, isim hakları para yedirelerek el değiştirmiş, faşist-şovenist unsurlar tarafından ele geçirilmiştir..

Ele geçirilen DTP sitesinden, Devrimcilere ve Kürt ulusuna ağır hakaretler, küfürler edilmiştir..

Ayrıca son birkaç gündür devrimci bir yayın olan Mücadele Birliği dergisi başta olmak üzere Ayışığı Sanat Merkezi ve birçok ev basılarak sözde yasadışı TKEP/L üyesi olmak suçlamasıyla onlarca insan gözaltına alınmıştır.. ESP, HÖC baskınlarının ardından bu baskının olması hiç de tesadüf değildir. Egemenler, en ufak muhalif sese tahamül edememekte, düzmece iddialarla insanları gözaltına alarak Engin Ceber gibi katletmektedirler!

Biz de bütün bunlardan dolayı faşist Ergenekon Gazetesinin web sayfasını kırarak, ana sayfasına düşüncelerimizi yazdık... "Bu sayfa DTP sitesinin "sahtekarca" satın alınarak "sözüm ona" hacklenmesine missileme olarak REDHACK tarafından KIRILMISTIR! Faşizan sloganların bulunduğu bu site, Türk ve Kürt kardeşliğine karşı "sapık" ideolojilerin peşinden giderek darbelemeye çalışılmakta(ydı). DTP sitesini parayla satın alan şerefsizler bunu iyi bilsinler ki; sadece sanalda hedefimiz olmayacaktır. Bürolarınız, evleriniz, arabalarınız bilgimiz dahilindedir... Hic ummadığımız bir şekilde karşılaşabiliriz... Çocuk oyunu sandığımız "vatan kurtarıcılık", devletten afferim bekleme telaşınız, parayla site satın alıp "hackledik" deme şerefsizliğiniz, size pahalya mal

olabilir! Eylemlerimiz sürecektir!

Yine ayrıca bu kırılan siteyi, "alçak" bir şekilde Terörle Mücadele ekipleri tarafından, kurumları basılarak gözaltına alınan, sahte tutanaklarla evleri büroları basılan, düşünce özgürlüğünün yiğit savunucuları Mücadele Birliği dergisine ithaf ediyoruz. Önümüzdeki süreçte kıracağımız siteler de Mücadele Birliği dergisinin ve Ayışığı Kültür Sanat Merkezi olmak üzere devrimci kurumları basan faşistlere karşı olacaktır. (...) Devrimci sitelere karşı yapılan saldırıları cevapsız bırakmayacağız!

Yaşasın Devrimci Dayanışma ve onun ürünü REDHACK!

Mücadele Birliği Yalnız Değildir!

MB'ye yapılan saldırı hepimizdedir!

Yaşasın sosyalizm ve yüce komünizm davamız!

Not: Eylemlerimiz Mücadele Birliği'ne yapılan baskına karşı sürecektir. Tüm devrimcilerden ricamız, Bu baskının "hepimize" olduğu bilinciyle hareket ederek Mücadele Birliği'ne destek çıkmalarıdır... Şu an birlik zamanıdır!

REDHACK / Basın Bürosu

<http://www.red-hack.org>

NOT: Açıklamanın ertesi günü edindiğimiz bilgiye göre, <http://AkpartiKaraBaglar.Com/> - <http://AnkaraYozgatlılar.Org.Tr/> siteleri de RedHack tarafından dayanışma amaçlı kırılmıştır.

ADANA'DA BASIN AÇIKLAMASI

İşçi Sınıfına ve Ezilen Tüm Halklara

Dünya emperyalist-kapitalist sistemi büyük bir ekonomik buhranın içerisinde. Burjuvazi ekonomik krizden kolay kolay çıkamayacağı farkındadır. Sistemini ayakta tutabilmek için nafile çıkış yolları aramaktadır. Ekonomik bunalımla beraber politik bir bunalım da yaşayan tekelci burjuvazi, şuurunu kaybetmektedir. 23 Ekim günü sabah erken saatlerde Mücadele Birliği dergi bürosu, TKEP/L örgütüne operasyon adı altında basılarak dağıtılmış ve ardından Taksim, Sarıgazi, Gazi Ayışığı Ekin Sanat merkezleri ve dergi okurlarının evleri basılarak yaklaşık 20 kişi gözaltına alınmıştır.

Devrimimizin güncelliği ve Kürt halkının serhıldanları karşısında çaresiz kalan burjuvazi baskı, işkence, terör, infaz politikalarını yoğunlaştırarak biz devrimcileri sindireceğini hesaplamakta. Gücümüzü Leninist öncünün uzlaşmaz sınıf politikalarından alan bizler, devletin iç savaşı kazanma hesaplarını, proleter devrimci iç savaşı, zaferle taçlandırarak boşa çıkartacağız.

ZAFERİ BİZ KAZANACAĞIZ!

MÜCADELE BİRLİĞİ PLATFORMU - ADANA

ODTÜ'DE SÖNMEYEN DEVİRİM ATEŞİ

Ortadoğu Teknik Üniversitesi'nde (ODTÜ) yurtlar bölgesinde bir stadyum vardır. Yemekhane ile yurtların arasında yer alır. Bu stadyumun tribünlerinde devasa bir DEVİRİM yazısı bulunur. En altlardaki basamaklardan en yukardakine kadar uzanır yazı.

Basamakların ön yüzleri boyanarak yazılmıştır DEVİRİM yazısı, ODTÜ'nün simgelerinden biridir.

Tarih ironilerle dolu. ODTÜ ABD'li tarafından kurulan bir üniversite. Ama aynı zamanda "Vietnam kasabı" lakaplı ABD elçisi Commer'in aracının yakıldığı, ABD emperyalizmine (ve genel olarak emperyalizme) karşı en güçlü protestoların yükseldiği, ilerde devrim önderlerine dönüşecek olan devrimci öğrenci liderlerinin eğitim gördüğü bir üniversite. Hüseyin, Yusuf, Sinan, Taylan... ve daha niceleri. 60'ların sonlarına doğru ülkenin hızla politize oluşu, öğrenci gençlik hareketinin de politikleşmesini getirdi. ODTÜ, devrimci öğrenci hareketinin merkezlerinden biri oldu. Bu devrim okulunda, 40 yıl önce yazıldı sözkonusu DEVİRİM yazısı. Daha sonra silinmemesi için özel kimyasal bileşimle tekrar yazıldı. Devrim isteğinin, devrimci iddianın, devrimci mücadelenin... ifadesi olarak yazıldı bu yazı.

40 yıl sonra, devrimle hiçbir ilgileri kalmamış olan birileri, salt nostalji olsun diye bu yazıyı tekrar yazdılar. Büyük reklamlarla yapıldı bu iş. Basında bolca sözü edildi, görüntüleri yayımlandı. Yine aynı haberlerde, 93 yılı bahar şenliğinde, Cem Karaca konseri sırasında stadyumdaki öğrencilerin, mumlarla devrim yazdığından da bahsetti gazeteler. Olgu ve olayların devrimci özünü boşaltmada gerçekten çok başarılıdır burjuva medya! Hele bir de gönlüllü yardımcılarını böylesine bol olunca!

Ama tarih bilgisini biraz düzeltmek gerek. Devrim iddiasının sürdürücülerinin, Denizler'in yoldaşlarının o DEVİRİM yazı-

kan doğru her basamak tutuşturuluyor. Ve aşağıdan yukarı doğru alevlerden bir yazı çıkmaya başlıyor ortaya. Gecenin karanlığını "DEVİRİM Ateşi" aydınlatıyor. Ekim Devrimi'ni selamlayan "Ekim'e Bin Selam" sloganı yırtıyor gecenin sessizliğini!

1. ve 2. Yurtların arka kısmı stadyuma bakar. Pencerelere üşüyor öğrenciler. Işıklar, alkışlar, sloganlar... Büyük bir coşku var yurtlarda. Her an görüp kanıksadıklar, onlar için sıradanlaşan yazı, gecenin karanlığında alev alev yanıyor. Yemekhaneden dönen öğrenciler durup izliyorlar. Onların geçiş güzergahındaki tel örgülere asılmış bir komsomol pankartı Ekim Devrimi'nin 75. yılını selamlıyor. Sloganlarımız hiç durmuyor. Yurtlardaki öğrencilerin alkış ve ışıkları da... Yurtlar bölgesi sloganlarla inliyor.

Jandarmalar geliyor olay yerine. Yanan "DEVİRİM Ateşine" bakıyorlar. Pankartın başına gidiyor, sloganı not ediyorlar. Harekete geçmeye çekiniyorlar. Telsizle karakoldan destek istiyorlar. Tüm bu süre boyunca "DEVİRİM Ateşi" yanıyor, pankart asılı kalıyor. Cemse ile destek birlik geldikten sonra harekete geçebiliyorlar ancak.

Denizlerin genç yoldaşları, devrimin zorlu yolunda yürüyen komsomolcular, o ateşi devrim için yakıyorlardı. Devrimci bir eylemi yaptıklar. Devrimci değerlerin içini boşaltmaya çalışan burjuva basın elbette bunu görmezden gelecekti. Onlara lazım olan, tam da devrimci safları çoktan terketmiş "tekaütlerin" nostaljileriydi. Bu yüzden boy boy resimlerini koydular sayfalarına. Zorlu bir mücadelenin, büyük değerlerin, nice ölümlerin simgesi olan DEVİRİM yazısını, masum bir anıya çevirmek istiyorlar. Ama boşuna! "DEVİRİM Ateşi" gerçek devrimcilerin, Denizlerin yoldaşlarının yüreklerinde ve bilinçlerinde yanmaya devam ediyor. Onların yaktıkları ateş sönmeyi ve sönmeyecek! Bunu unutturmaya kimsenin gücü yetmeyecek! □

Günler boyu malzemeler taşınıyor. Zulalanıyor. Tüm hazırlıklar tamamlanıyor. 6 Kasım'ı 7 Kasım'a bağlayan gece geliyor nihayet. Puslu ve soğuk bir hava var. Stadyumun basamaklarındayız. Yanıcı maddelerimizi yayıyoruz harflerin üzerine. Devasa harfler boyunca bu işi yapmak biraz zaman alıyor. Yemekhane dönüşüne denk getirmek için yapmışız planımızı. Öğrencilerin geçişlerinin en yoğun olduğu sırada yanmalı ateş. Sonra o beklenen an geliyor. Meşaleler yakılıyor. Aşağıdan yu-

DEVRİMCİ EMEKÇİ KOMİTELERİ HAZIRLIK KONFERANSI YAPILDI

11 Ekim 2008 tarihinde bir araya gelen devrimci emekçiler bir hazırlık konferansı yaptı. Konferansta şu konular ele alındı:

DURUM DEĞERLENDİRMESİ

1-Emperyalist-kapitalist sistem tarihinin en derin bunalımını yaşıyor. Kapitalizm gelişmesinin son sınırlarına dayanmış durumda.

Doğayı ve insanlığı yıkımın eşğine getiren kapitalizm ömrünü uzatabilmek için dünya işçi sınıfına ve ezilen halklara karşı 3. Dünya Savaşını başlatmış durumda. Dünya halkları ayakta. Emekçi sınıfların kurtuluşunun koşulları tüm dünyada olgunlaşmış durumda. Kapitalizme ancak devrimle son verilebilir. Mücadeleyi devrimci bir çizgiye oturtmak gerekiyor. Aksi takdirde çürümenin doruğundaki sistem kendisiyle beraber devrimci güçleri de çürütecek. Geline aşamada devrimci öznenin önemi artmıştır.

2-Türkiye tekkelci kapitalizmi yaşadığı ekonomik-politik bunalımın derinleşmesiyle temellerinden sarsılıyor. Bağrında taşıdığı çelişkilerle Türkiye devrime en yakın ülkelerden biri haline geldi. Temelde emek-sermaye çelişkisi olmakla beraber, bu çelişkinin etrafına kümelmiş, bu çelişkiyi etkileyen ve bu çelişkiden etkilenen sayısız çelişki var. Bu çelişkilerin başında ise ulusal sorun ve demokrasi sorunu var. Her iki sorun da faşist devletin varlığı ile çatışma içinde.

Durumundan memnun olmayan kitleler eyleme geçiyor. Türkiye ve Kürdistan'da uzun yıllardır bir iç savaş ve devrimci durum yaşanıyor. Emekçi sınıfların en temel istemleri için yaptıkları eylemler faşist devletin baskı ve zoruyla karşılaşılıyor. Kürt halkının özgürlük savaşını her kanla boğma girişimi sonuçsuz kalıyor. Kürt halkı her seferinde daha büyük bir güçle ayağa kalkıyor.

Türkiye burjuva toplumu tam bir çürüme ve yıkım içindedir. Bu düzenin emekçilere kan ve gözyaşından başka verecek hiçbir şeyi yok. Emekçi sınıfları ancak bir devrim kurtarabilir.

3-Emekçi hareketi bugünkü düzeyiyle tarihsel rolünü oynamaktan uzak. Emekçi hareketinde şu an egemen olan anlayış devrimci değil sendikalist anlayıştır. Bu dar sınırları aşmadan, bırakın devrimi gerçekleştirmeyi, en temel hakları dahi elde etmek olası değildir. KESK'e yıllardır hakim olan anlayış reformizmdir. KESK sendikal bürokrasisiyle, sendikalist anlayışıyla tam bir çürüme içinde. Emekçilerin en temel istemleri için dahi kararlı bir mücadele vermektен aciz durumda.

Diğer devrimci hareketler de lafta sendi-

kalizmi mahkum etse de. sendikalizmin karşısına çıkardıkları devrimci sendikalizmle özel olarak sendikalizm çerçevelerini aşamıyorlar.

DEK'İN MÜCADELE PERSPEKTİFİ

Emekçilerin sınıf mücadelesinin üç biçimi (ekonomik, politik, ideolojik) bir bütünlük oluşturur. Emekçiler bu bütünlüğe dayanırsa burjuvaziyi yenecek duruma gelirler.

Sınıf mücadelesinin bu gerçeğine karşın, mücadeleyi esas olarak ekonomik-sendikal alanda tutmak isteyen ekonomist-sendikalist anlayışlar halen varlığını koruyor. Devrimci emekçiler ekonomik mücadeleyi reddetmez. Ekonomizme karşı çıkarlar. Ekonomizm emekçilerin kurtuluşunu geleceğe erteleyen, emekçileri kırıntılar için dövüşmeye çağırın bir burjuva düşüncesidir. Emekçilerin kurtuluşu ancak kapitalizmin yıkılmasıyla ve sosyalizmin kurulmasıyla mümkündür. Bunun ön koşulu ise iktidarı ele geçirilmesidir. Toplumsal kurtuluş, politik kurtuluşla başlar. Amaç emekçilerin ekonomik kurtuluşudur. Politik iktidar mücadelesi bu amaca ulaşmada bir araçtır. Sosyalizm emekçilerin kurtuluşudur. Sosyalizme ancak politik mücadeleyle varılır.

Ekonomik mücadeleden politik mücadeleye geçiş zorunluluğu emekçi sınıfın uzun süren sınıf savaşımı deneyiminden çıkmıştır. Emekçi kitleler, burjuvaziyeye karşı verdikleri ekonomik mücadelede genelde yenilmek zorundaydılar, çünkü politik güç burjuvazinin elindeydi. Şurada burada belli kazanımlar elde edildiyse de burjuvazi uygun anı bulduğunda politik gücüne yaslanarak bu hakları gasp etmiştir. İşte bu deneyimden ötürüdür ki, emekçiler, burjuvaziden politik olarak ayrı ve ona karşı örgütlenmiş ve harekete geçmişlerdir.

Mücadelenin diğer bir biçimi ideolojik mücadeledir. Kapitalist toplumda iki tür ideoloji vardır. Burjuva ideolojisi, sosyalist ideoloji. Bunların ortası yoktur. Sosyalist ideolojiden her uzaklaşma bir burjuva ideolojisine yaklaşıdır. Mücadelenin bu yönü en az ekonomik ve politik mücadele kadar önemlidir. Bu mücadeledeki her zayıflık harekete kararsızlık ve kafa kaşıklığı taşır.

DEK emekçi hareketindeki mücadelesinde mücadelenin bu üç biçimini de kullanır.

DEK'İN SENDİKALAR KARŞISINDAKİ TAVRI

DEK sendikalara karşı kurulmamıştır. Sendikalara da karşı değildir. Sendikalar emekçi sınıfların en eski mücadele organlarıdır, emekçilerin mücadelesinde gerekli örgütlerdir.

DEK'in karşı olduğu sendikalara hakim olan reformist ve sendikalist anlayışlardır. Gerçek sınıf sendikacılığı yalnızca emeğin korunmasını değil, emeğin kurtuluşunu da hedefler. Sosyal-reformist bir çizgiye sahip olan sol hareketlerin ve sendikaların sınıf sendikacılığından anladıkları, emeğin korunmasıyla sınırlı bir sendikal mücadeledir.

Sendikalar, örgütsel olarak bağımsız örgütlerdir. Burjuvazi bu "bağımsızlığı" çarpıtır. Sendikaların ideolojik ve politik olarak da işçi sınıfı partisinden bağımsız olmasını ister. Buradaki amaç, sendikaları işçi sınıfının partisinden uzak tutmak, onları burjuvazinin ve burjuva partilerin etkisi ve himayesi altına almaktır.

Emekçilerin temel ekonomik ve toplumsal sorunları kapitalist sistem içinde çözülmez. Sınıf sendikaları sosyalizmi hedeflediklerini açıkça ilan etmelidir. Bizim sınıf sendikacılığından anladığımız budur.

Ne yazık ki Türkiye'deki sendikalar bu anlayıştan çok uzak. Bırakı emeğin kurtuluşunu hedeflemeyi, emeğin korunması mücadelesini bile doğru düzgün yürütemiyorlar. Devlet güdümünde kurulan sendikalar ise hem emekçi sınıfların elini kolunu bağlıyor hem de burjuva sınıfın etkisini emekçiler içinde yayıyor.

Durum böyle de olsa, DEK yukarıda anlattığımız mücadele perspektifiyle sendikalar içerisinde çalışmalarını yürütür. Sendikaları sınıf sendikacılığı anlayışına getirmek için mücadele eder. Ancak DEK kendini sendika içi mücadeleyle sınırlamaz.

DEK, emekçilerin kurtuluşunu hedefler. Bu perspektifle çalışmalarını yürütür.

DEK'İN HEDEFLERİ

DEK, emekçilerin kendi güç örgütlenmeleri olarak, üzerinde yaşadığımız topraklarda kapitalist sömürüye son vermek için kurulmuştur.

DEK, ilk hedefi emekçileri, kapitalizme karşı kendi bünyesinde örgütlemektir. DEK politik kurtuluş (özgürlük) kazanılmadan ekonomik kurtuluşun kazanılamayacağı öncülünden hareket ederek mücadelesinin en başına iktidar mücadelesini koyar. DEK ayrıca, Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkı için, Kürt ve Türk Haklarının mücadele birliği için, Devrimci tutsakların özgürleştirilmesi için, Grevli-Toplu sözleşmeli sendika hakkı için, Çalışma koşullarının düzeltilmesi için, Örgütlenmenin önündeki engellerin kaldırılması için, Sendikal bürokrasiye karşı demokratik merkezîyetçilik için mücadele eder.

Devrimci Emekçi Komiteleri (DEK)

12 EKİM 2008

ORTAKÖY & TAKSİM

EKİN - SANAT
MÜCADELESİNDE

20. YIL

19 EKİM 2008

EKİN - SANAT
MÜCADELESİNDE

HALDUN DORMEN
SAHNESİ

20. YIL

